

ZVONKO

ISSN 1332-5841

List učenika Osnovne škole Zvonka Cara Crikvenica, siječanj 2022. broj 22

IMPRESSUM

ZVONKO

List učenika OŠ Zvonka Cara Crikvenica

IZDAVAČ

OŠ Zvonka Cara Crikvenica
Kotorska 13, 51260 Crikvenica

Tel./fax: 051/241-866

E-mail: tajništvo@os-zvonkacara.hr

ZA IZDAVAČA

Desiree Pečaver, ravnateljica

GLAVNA UREDNICA

Luce Mudražija, 6. a

NOVINARSKA SKUPINA „Zvonko“

Katia Butorac, 7. a; Ena Ban, 7. a;
Jana Vilušić, 7. b; Ana Marija Žilić, 7. b;
Sara Grozdanić, 7. b; Mauro Jurković, 7. b

VODITELJICA NOVINARSKE SKUPINE

Sanja Krešić, prof.

LEKTURA I KOREKTURA

Diana Gašparović, prof.

UČITELJI SURADNICI

Alison Mavrić, Ana Lončarić Kostrenčić,
Julijana Plenča, Marijana Marić-Tonković,
Mirela Majnarić, Ivo Tkalec,
Milena Nećak, Anamarija Grbčić-Pahlić,
Marijana Barac Tomić, Anja Kostanjšek Brnić,
Andrea Barac, Željka Bogdanović, Branka Brnić

FOTOGRAFIJE

učenici novinarske skupine,
Desiree Pečaver, Damir Donadić,
Sanja Krešić, Foto Ivančić, crikva.hr

NASLOVNICA

Učenici 3. b razreda matične škole
(učiteljica Andrea Barac)

GRAFIČKA PRIPREMA

Neriz d.o.o. Jadranovo

TISAK

Kerschoffset Zagreb d.o.o.

UVODNA RIJEČ

Drage čitateljice i čitatelji!

Pred vama je novi broj našega školskog lista „Zvonko“ u kojem se osvrćemo na proteklu školsku godinu, 2020./2021., još jednu „koronagodin“u. Već drugu godinu zaredom zbog aktualne situacije i epidemioloških mjera nismo mogli ostvariti sve naše želje i manifestacije poput maškarane povorke ulicama našega grada, tradicionalnog Božićnog sajma, Čakavskog maškaranog zapolneva, promocije 20. broja našega „Zvonka“, izleta te raznih kulturnih i sportskih događanja... No, uza sve te prepreke uspješno smo „ostvarili ostvarivo“. U ovim neuobičajenim okolnostima učenička i učiteljska kreativnost i stvaralaštvo još su više došli do izražaja u odnosu na protekle „normalne“ godine. Izazov je bio učiti, raditi i stvarati uz nužni razmak, maske, nemiješanje skupina, brojne izolacije, balansirajući između nastave na daljinu i nastave uživo, no u ovoj godini svejedno bilježimo mnoge đačke uspjehe na raznim natjecanjima. U naša učionička četiri zida (unutar svojih „balončića“) održavali smo male božićne i maškarane priredbe, snimali virtualne zapise svojih aktivnosti, osmišljavali razne projekte, provodili lokalnu terensku nastavu i osmišljavali izvannastavne aktivnosti uživo i na daljinu. O svim lijepim i kreativnim trenutcima te o našoj školskoj „novonormalnoj“ svakidašnjici izvijestili smo vas u ovom novom, 21. broju koji držite u ruci. Nadamo se da ćete uživati u njegovu čitanju i prelistavanju kao što smo i mi uživali stvarajući ga.

Luce Mudražija, glavna urednica!

info

ŠKOLA U BROJKAMA

Ime: Osnovna škola Zvonka Cara Crikvenica

Datum rođenja: 19. 7. 1991.

Školska godina: 2020./2021.

Broj učenika matične škole: 258

Broj učenika PŠ Selce: 30

Broj učenika PO Thalassotherapie: 50

Ukupno: 338

Ravnateljica: 1

Učitelji razredne nastave: 16

Učitelji predmetne nastave: 26

Stručni suradnici: 3

Asistenti u nastavi: 3

Mentori i savjetnici: 1 mentor, 2 savjetnika

Ostali djelatnici: 11

Voditelji produženog boravka: 3

Voditelj PŠ Selce: 1

Voditelj PO „Thalassotherapie“: 1

Voditelj ŽSV-a: 1

Izborni predmeti:

Vjeronauk

Informatika

Njemački jezik

ENERGETSKA OBNOVA

NAŠA ŠKOLA U NOVOM RUHU

Nedugo nakon izgradnje sportske dvorane naša je škola protekle školske godine, 2020./2021. ponovno postala „gradilište“. Radovi su tekli paralelno s nastavom te smo s oprezom prilazili našoj školskoj zgradi nestrpljivo iščekujući njihov završetak jer smo znali da će konačan rezultat doista biti vrijedan čekanja. Grad Crikvenica prijavio je našu školsku zgradu na natječaj za energetska obnova i korištenje obnovljivih izvora energije u zgradama javnog sektora te je naša škola konačno dobila „novo ruho“ zahvaljujući Ministarstvu graditeljstva i prostornog uređenja Republike Hrvatske koje je sufinanciralo energetska obnova zgrade, a dio sredstava osigurala je i Europska unija iz Europskog fonda za regionalni razvoj. Radovi su trajali od svibnja 2020. do siječnja 2021. te je energetskom obnovom povećana toplinska zaštita vanjskog zida i toplinska zaštita krova iznad grijanog prostora, zamijenjena je vanjska stolarija, a ugrađena je i nova visokoučinkovita rasvjeta čime se direktno utjecalo na energetska učinkovitost objekta. Naša je ravnateljica izrazila veliko zadovoljstvo dovršenim projektom.

– Škola je izgrađena 1984. godine. Imala je limenu fasadu, prozori su bili stari i zaista je za vrijeme bure u školi znalo biti poprilično hladno, a sada naši učenici primjećuju da im je u školi znatno toplije. Zahvaljujem osnivaču škole Gradu Crikvenici na uspješno provedenom projektu. Grad nas zaista prati kroz sva kapitalna ulaganja i hvala im na tome – rekla je ravnateljica Pečaver.

Sara Grozdanić, 7. b

Fotografije: Marino Klement

DJEČJI TJEDAN

ODRASLI, IMAJTE U VIDU I NAŠE PRIJEDLOGE!

U našoj se školi svake godine tradicionalno obilježava Dječji tjedan, akcija i aktivnost posvećena djeci diljem svijeta. Njime se promiču dječja prava, položaj u društvu, obitelji i zajednici. Održava se u prvom tjednu listopada i traje sedam dana. Učenici naše škole tom su prilikom pisali sastavke na temu „Da sam ja učitelj/ica“ te su odaslali poruke odraslima pišući im o svojim idejama i željama. Kreativnost su pokazali i crtežima, dok je likovna skupina nižih razreda pod mentorstvom učiteljica Anje Kostanjšek Brnić i Anite Kršul oslikala i jedan unutarnji školski zid na temu dječjih prava povodom 70. godišnjice Društva „Naša djeca“.

ZA MENE JE SREĆA:
KARLA

Jana Vilušić, 7. b

RAZMIŠLJANJA UČENIKA 3. B RAZREDA

KIARA

Da sam ja učiteljica, bila bih učiteljica engleskog. S djecom bih radila vani na zraku ili u učionici. Za zadaću bi imala jednu ili dvije stranice, učila bi čitati i pisati. Imala bi provjere i ispite svaki tjedan. Kad bi bila zločesta, ispitivala bih ih ono zadnje što smo učili. Imala bi dva sata engleskog. Kad bi bila dobra, dobila bi bombone. Ako nešto ne bi znala, dala bih im papir na kojemu piše sve o tome. Sljedeći tjedan bih ih ispitala da vidim ako su naučili. Htjela bih biti učiteljica zato što želim učiti djecu.

EMA

Da sam ja učiteljica, bila bih učiteljica njemačkog. Učenicima bih zadavala zadaće. Nekad bi im zadaća bila teška, a nekad lagana. Kad bi se učenici ponašali prema meni dobro, i ja bih prema njima bila dobra. Nekad bih bila stroga, nekad ne. Na satu njemačkog učenicima bi bilo zabavno. Ne bi imali puno zadaće. Ja bih bila učiteljica njemačkog zato što obožavam strane jezike.

Da sam ja učitelj, bio bih jako strog prema djeci. Kad me ne bi slušala, vikao bih na njih i poslao ih ravnateljici. Kad bi me slušala, zvao bih puno kamiona s novcima i kupio im punu vreću bombona. Vikende bih im produžio do srijede. Ipak, radije ne bih bio učitelj.

JAKOV

MANUELA

Da sam ja učiteljica, bila bih dobra. Kad bi djeca bila zločesta, onda bih bila stroga i išla bi u kaznu. Išli bismo svaki dan na tjelesni. Igrali bismo igre. Pisali bismo ispite. Kad bi djeca bila dobra, bila bi duže na odmoru. Ipak, ne želim biti učiteljica jer mislim da je to teško.

MATEJ

Da sam ja učitelj, bio bih zabavan. Djeca ne bi dolazila u školu, osim na jedan sat tjelesnog. Bio bih dobar i ne bih vikao. Cijeli sat bi igrala graničara. Djeca bi mogla nositi ljubimce u školu. Ipak, ne bih htio biti učitelj.

LARA

Da sam ja učiteljica, učila bih djecu matematiku. Davala bih malo zadaće. Svaki tjedan bi pisala ispite. Kad bi djeca bila zločesta, ne bi bilo odmora, a kad bi bila dobra, dobila bi manje zadaće. Na odmoru bi igrala matematičke igre. Kad netko od djece ne bi znao matematiku, dala bih listić na kojemu bi pisalo sve što smo učili. Drugi tjedan bih ih ispitivala da vidim koliko su vježbali. Ne bih htjela biti učiteljica zato što je to težak posao.

UČIMO O VAŽNOSTI ORALNOGA ZDRAVLJA

KAKO JE ČETKO PASTIĆ SPASIO OSMIJEH

U suradnji s Fakultetom dentalne medicine Sveučilišta u Rijeci naša se škola uključila u studentski projekt „Kako je Četko Pastić spasio osmijeh“.

To je projekt promocije oralnoga zdravlja, a cilj mu je skretanje pozornosti na važnost pravilne oralne higijene te prevencija karijesa. Inače se provodi u radionicama i sa studentima, no zbog epidemiološke situacije uzrokovane koronavirusom proveden je putem prezentacija u razrednim odjelima na satu razrednika. Projekt je proveden u prvom, drugom i četvrtom te petom, šestom i osmom razredu. Učenici su pogledali prezentacije, razgovarali sa svojim učiteljicama o važnosti oralnog zdravlja i podsjetili se koliko je važno redovito pranje i održavanje higijene zuba i usne šupljine.

Pomoću prezentacija učenici su se upoznali s osnovnim znanjima o zubima, načinu razvoja karijesa, pravilnoj

prehrani koja utječe na pojavu karijesa te načinima i važnosti oralne higijene.

Julijana Plenča, pedagoginja

VJEŽBA EVAKUACIJE

KAKO SE PONAŠATI U SLUČAJU POTRESA

U utorak, 25. siječnja 2021. učenici i svi nazočni zaposlenici OŠ Zvonka Cara u Crikvenici kao i PŠ Selce proveli su vježbu evakuacije u slučaju potresa. Vježba je održana prema preporuci Ministarstva znanosti i obrazovanja te Grada Crikvenice, osnivača škole, radi sigurnosti učenika i zaposlenika škole.

Cilj vježbe bila je provjera provedbe Plana evakuacije i spašavanja u OŠ Zvonka Cara i PŠ Selce kao i provjera osposobljenosti zaposlenika i učenika za postupanje

u slučaju izvanrednih događaja. Tako jakih potresa kao na Banovini ili u Zagrebu u ovim krajevima srećom nema, ali nije naodmet biti spreman i uvježban za takve ili slične situacije. Učenici su na satu razrednika sa svojim učiteljicama vježbali ponašanje u razredu u slučaju potresa. Također, gledali su edukativne filmove, prezentacije, razgovarali o zadanoj temi i mogućim scenarijima. Nakon edukacije slijedila je vježba evakuacije. Tijekom vježbe učenici su se ponašali onako kako su naučili da treba, smireno, spretno i brzo su napustili svoje učionice, a zatim i školu. Zbirna mjesta za sve učenike i zaposlenike bila su unaprijed dogovorena mjesta na školskom dvorištu. Evakuacija je izvedena u skladu s donesenim protokolom u slučaju potresa te uz poštivanje svih epidemioloških mjera. Nakon vježbe provedena je analiza, a učenici su podijelili svoje dojmove. Zaključak je da je vježba obavljena uspješno te je najavljen i nastavak prakse održavanja vježbi evakuacije s nadom da im ovo praktično znanje nikada neće trebati u stvarnosti.

Ivo Tkalec, specijalist zaštite na radu i povjerenik zaštite na radu OŠ Zvonka Cara

DAN SIGURNIJEG INTERNETA

OPASNOSTI NA MREŽI

Dan sigurnijeg interneta obilježava se svake godine drugog utorka u veljači. Udruženje INHOPE uz potporu Europske komisije inicijator je Dana sigurnijeg interneta, a cilj je projekta pokazati kako se sigurnije i odgovornije služiti *online* tehnologijama.

U našoj se školi ovaj dan obilježio raznim kvizovima i razgovorom o sigurnosti na internetu. Učiteljica Andrea Barac sa svojim je 3. b razredom sudjelovala u eTwinning projektu „Igram do znanja i zabave“ u sklopu kojeg su Dan sigurnijeg interneta obilježili raznim aktivnostima. Učenici su se na nastavi Prirode i društva bavili računalima obrađujući temu „Izumi koji su promijenili svijet“, saznali su nešto o povijesti interneta te o tome što je izum interneta u tom trenutku značio za život ljudi. Promišljali su koliko je danas uopće moguć život bez interneta te osvijestili mogućnosti koje on nudi kao i opasnosti koje krije. O tome kako kreirati svoju e-adresu i koja su pravila pristojne elektroničke komunikacije, doznali su čitajući

igrokaz Darka Grundlera „Pliva patka preko Save, nosi pismo navrh glave“ na satu Hrvatskog jezika. Rješavajući ankete i kvizove kojima su utvrdili novostečeno znanje te igrajući edukativne digitalne igrice, marljivo su zaslužili svoje diplome koje su dobili za sudjelovanje u obilježavanju Dana sigurnijeg interneta.

Mauro Jurković, 7. b

NACIONALNI PROJEKT „ŽELIM VJEŽBATI VID“

OTVORI OČI

Učenici 4. razreda matične te Područne škole Selce uključili su se u projekt „Otvori oči“. To je dio nacionalnog projekta „Želim vježbati vid“ koji je pokrenula humanitarna Udruga „... i djeci s ljubavlju“ iz Rijeke čiji je cilj senzibiliziranje javnosti o prevenciji slabovidnosti i očuvanje vida.

Članica udruge je i naša bivša učenica Ida Serdarević koja nas je potaknula da uđemo u projekt.

Nakon kratkog razgovora o važnosti očuvanja zdravlja naših očiju učenici su zajedno sa svojim učiteljicama pogledali crtani film „Otvori oči“. Edukativni crtani film „Otvori oči“ služi za podizanje svijesti o brizi za naše oči među djecom predškolske dobi, učenicima do 11 godina, učiteljima i roditeljima. Film je jedna od aktivnosti za senzibiliziranje javnosti koja se provodi pod pokroviteljstvom Ministarstva zdravstva Republike Hrvatske te ga sufinancira Primorsko-goranska županija. Učenici su pogledali crtani film u trajanju od 20 minuta koji je sinkroniziran i podijeljen na pet dijelova. Svaki dio traje tri minute. Nakon gledanja filma i razgovora

o njemu učenicima su podijeljeni anketni listići. Svaki učenik dobio je upitnik u tiskanom izdanju koji je ponio kući. Učenici su sa svojim roditeljima ispunili upitnike i vratili ih u školu, a škola ih je zatim poslala Udruzi „... i djeci s ljubavlju“.

Podaci koji će se dobiti bit će važni u kontekstu krajnjeg cilja, a to je otvorenje centra za rehabilitaciju vida. Ovim smo projektom shvatili da su učenici upoznati s potrebom očuvanja vida i eventualnim problemima slabijeg vida te su svojim uključenjem u raspravu o tome dokazali veliku zainteresiranost za daljnje provođenje ovog projekta.

Anja Kostanjšek Brnić, učiteljica

DAN RUŽIČASTIH MAJICA

BIRAM RUŽIČASTO = BIRAM NENASILJE

Svake se godine posljednje srijede u veljači obilježava Dan ružičastih majica koji je ujedno i Nacionalni dan borbe protiv vršnjačkog nasilja. U jednoj kanadskoj školi 2007. godine dječak po imenu Travis Price obukao je ružičastu majicu u znak podrške svojoj majci koja je oboljela od raka dojke i doživio je vršnjačko nasilje. Sljedećega dana njegovi su ga prijatelji podržali oblačenjem ružičastih majica i na taj je način ona postala prepoznatljiv simbol nenasilja. Naša je škola također mjesto nulte tolerancije na nasilje te i mi svake godine obučeni u ružičasto obilježavamo taj dan raznovrsnim aktivnostima poput pisanja poruka prijateljstva i izrađivanja plakata te sudjelovanjem na radionicama o nenasilju. Na taj način želimo naglasiti kako nasilje nikada nije rješenje.

Ana Marija Žilić, 7. b

SUDJELOVALI SMO

PROJEKTNA NASTAVA S OZNAKOM KVALITETE

U 3. b razredu nikada nije dosadno! Virtualna šetnja Crikvenicom „s Vladom i Zvonkom“, skupljanje plastičnih čepova za potrebite, razvijanje „supermoći“ čitanja ili učenje uz igru i nove tehnologije samo su neke od aktivnosti koje su učenici 3. b razreda provodili u okviru projektne nastave sa svojom učiteljicom Andreom Barac. Takva nastava zahtijeva puno vremena za planiranje i realiziranje, no vrlo je važna i korisna jer je u središtu projekta učenik koji samostalno istražuje i razvija svoju kreativnost. Trećaši su oduševljeno reagirali na ideju sudjelovanja u eTwinning

projektima koje je za njih odabrala i osmislila njihova učiteljica Andrea. Djeca najlakše uče kroz igru te je njihov prvi projekt bio „Igram do znanja i zabave“. Zatim je uslijedio projekt „Živimo zeleno“. Učenici su se posebno angažirali u humanitarnoj akciji za Udrugu oboljelih od leukemije i limfoma, ali i u prikupljanju prehrambenih i higijenskih potrepština za riječku socijalnu samoposlugu. Projektom „Superčitači 2“ vježbali su čitanje i razvijali svoje jezične i komunikacijske vještine. U posljednjem projektu čak su ostvarili i kontakt s učiteljima i učenicima iz Turske.

Projekti koje žele nastaviti i u četvrtome razredu su „Igram do znanja i zabave 2“, „Živimo zeleno 2“, „Slikovnicom povezani“, „100. dan u školi“ te projekt „Uz čitanje riječi rastu 2“ koji će zamijeniti ovogodišnje „Superčitače 2“. Sudjelovanje u eTwinning projektima ne mora nužno rezultirati oznakama kvalitete jer je za takvo što potrebno ostvariti određen broj bodova i zadovoljiti određene kriterije, a to su pedagoška inovativnost, uključenost u kurikulum, suradnja sa susjednim školama, uporaba tehnologije te evaluacija i diseminacija. Nacionalnu oznaku kvalitete dodjeljuje Državna služba za podršku ako prijava projekta sadrži sve navedene komponente. Projekti „Živimo zeleno“, „Igram do znanja i zabave“ i „I am Getting Inspired From Life, Converting With Technology“ sadrže sve navedeno te su učenici 3. b razreda i njihova učiteljica Andrea za svoj trud, rad i entuzijazam nagrađeni trima Europskim oznakama kvalitete za projekte.

Sara Grozdanić, 7. b

UČENIČKI DOJMOVI

o sudjelovanju u eTwinning projektima

ŠTO VAM SE NAJVIŠE SVIDJELO?

MATEJ: – Meni se najviše svidio projekt „Igrom do znanja“. Tada smo svi zajedno napravili igru koju smo poslije i igrali.

LEON: – Najbolji dio projekta bilo mi je snimanje videa. Brat i ja jako smo se zabavili čestitajući rođendan eTwinningu.

RAFAELA: – Najbolji dan u prošloj školskoj godini bio mi je kada smo skupljali čepove.

JAKOV: – Najzabavnija mi je bila tombola.

GABRIJEL: – Svidjelo mi se skupljanje čepova i mali izlet.

MAURO: – Meni su igre bile najbolje i izlet.

ŠTO VAM SE NIJE SVIDJELO?

SVI: – Čitanje nam se malo manje svidjelo! Imali smo puuno vježbi čitanja.

KOJOM BISTE OCJENOM OCIJENILI PROVEDENE PROJEKTE?

LARA: – Ocijenila bih projekte s peticom.

MANUELA: – Pet plus!

KIARA: – Bilo mi je uglavnom super, petica.

GABRIJEL: – Projekti su mi bili jako zabavno, ocijenio bih ih s peticom.

MATEJ: – Čista petica!!!

Jana Vilušić, 7. b

ČABECEDA - PROJEKT UČENIKA 3. B RAZREDA

KAKO SE TO KAŽE PO "CRKVENIŠKI"?

Ove smo se školske godine uključili u eTwinning projekt Superčitači 2. Jedan od zadataka projekta bio je i stvaranje Zavičajnog rječnika. Trebali smo zapisati i izgovoriti zadane riječi na narječju mjesta ili kraja iz kojeg dolazimo. Potaknuti Zavičajnim rječnikom, došli smo na ideju da i sami stvorimo rječnik crkveničkih riječi. Prvo smo uz pomoć „Crkveniškog besedara“ Đurđice Ivančić-Dusper izdvojili riječi. Onda smo te riječi uz pomoć digitalnog alata Canva prikazali slikama. Naša učiteljica Andrea Barac sve je objedinila u digitalnu knjigu. Uz pomoć učiteljice na kraju smo snimili i izgovor odabranih riječi. Malo nas je u razredu koji govore čakavskim narječjem i zadatak nije bio lak, no trud se isplatio jer smo obogatili svoj rječnik. Slikovnica nam ostaje kao uspomena koju ćemo uvijek moći prelistati, a uz kvizove i igre koje se nalaze na kraju slikovnice možemo usavršavati čakavski govor. Svi koji žele provjeriti svoje poznavanje crkveničke čakavice ili naučiti neke nove čakavske riječi slikovnici mogu pristupiti putem QR koda.

Lara Mehmedović, 3. b

OBILJEŽAVANJE DANA SJEĆANJA NA ŽRTVU VUKOVARA

I U MOME GRADU VUKOVAR SVIJETLI

Golubica, Matej Barnjak 3. b

Svake godine Grad Crikvenica tradicionalno obilježava Dan sjećanja na žrtvu Vukovara. Dio je to nacionalne akcije „I u mome gradu Vukovar svijetli“ kojom se ove godine obilježava 29. godišnjica pada Vukovara.

Učenici Područne škole Selce također tradicionalno sudjeluju u odavanju počasti žrtvama Vukovara na Trgu palih boraca. Zbog pandemije koronavirusa program se odvijao uz epidemiološke mjere u školskome dvorištu. Član Gradskoga vijeća Grada Crikvenice Žarko Stilin i ove je godine donirao mnoštvo svijeća učenicima i sudionicima koje su zapaljene uz prigodan program. Učenici matične škole stvarali su likovne i literarne uratke razmišljajući o žrtvi Vukovara – grada heroja.

Jana Vilušić, 8. b

Golubica, Jakov Zoričić, 3. b

Vukovar je lijep.
U Vukovaru je bio rat.
Kiša metaka je padala na Vukovar.
Ovaj rat je bio dug i strašan.
Vodotoranj je bio napadnut.
A bolnica je uništena.
Rodio se opet iz pepela.

Matej Barnjak, 3. b

Vukovar je grad heroj.
U njemu je bjesnio rat.
Kad se sjetim Vukovara, sretna sam jer živim u miru.
Ovaj grad je bio uništen.
Vodotoranj je hrabrio branitelj.
A cijela Hrvatska je ponosna na Vukovar.
Rodio se ponovno, ljepši i bolji.

Sajna Račić, 3. b

Vukovar je najhrabriji grad.
U njemu je slavni vodotoranj.
Kad se sjetim Vukovara, plačem.
On je bio pogođen ratom.
Vukovar se ponovno rodio iz pepela.
A ja sam zbog toga sretna i ponosna.
Rado bih posjetila Vukovar.

Rafaela Malinarić, 3. b

Vukovare, prije rata bio si sretn grad.
U tebi su svi bili sretni.
Kada se tebe sjetim, plačem.
Osjećam i ponos.
Vojska te je htjela uništiti,
A ti si bio hrabar.
Rat je bio strašan, ali ti si od svega jači.

Kiara Brkljača, 3. b

Golubica, Sajna Račić, 3.b

Golubica, Kiara Brkljača, 3.b

VUKOVAR - GRAD HEROJ

Oduvijek sam htjela otići u Vukovar.

Rat u Vukovaru započeo je 25. kolovoza 1991. i trajao je do 18. studenog. Bitka za Vukovar bila je najveća i najkrvavija bitka u Domovinskom ratu. Puno djece, žena, muškaraca, obitelji, trudnica, beba i životinja bilo je ubijeno.

Upravo gledam televiziju i slušam kako im je bilo teško i što se sve dogodilo. Dok gledam, plačem i jako mi je žao. Srpska vojska pogodila je bolnicu, a to nisu smjeli napraviti. Tako je Vukovaru bilo još teže. Dok je bio rat, nije bilo hrane, vode, svjetla. I stalno mislim: zašto uopće postoji rat? Možda zato da se nitko ne slaže i da uništavaju sve i da ubijaju ljude? Ja mislim da ne bi smjelo biti tako. Mislim da se svi trebaju slagati. Ne bi smjeli sve uništavati i nipošto se ne bi smjeli ubijati.

Hrvatska zbog Vukovara sada može živjeti lijepo. Puno se ljudi okupilo zbog Vukovara da pokaže da su zahvalni i zbog toga što je napravio za njih. Vukovar je grad heroj! Svi vi ljudi koji ste bili u ratu, čarobni ste i pametni! Volim vas! Hvala vam!

Lara Mehmedović, 3. b

DOMOVINO MOJA

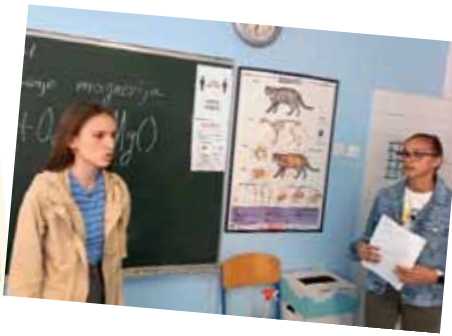
Hej! Domovino moja,
 Radost u meni budiš,
 Volim te,
 A nikome te ne dam.
 Tebe volim,
 S tobom sam povezana
 Kao dijete i majka,
 A ti si ljepša od svega.

Domovino moja,
 Ove riječi iz srca ti pišem,
 Moja domovino draga,
 Oko tebe su mnoge države, ali ti si najljepša.
 Volim te!
 I nikome te ne dam,
 Nikamo od tebe ne idem,
 Ali i da odem, uvijek ćeš u mom srcu biti.

Golubica, Mita Turina, 3.b

Lana Žilić, 4. a

TRENING ŽIVOTNIH VJEŠTINA

CRVENI KARTON MEDIJIMA

Protekle školske godine učenici sedmih razreda uvježbavali su kritičko mišljenje sa svojim razrednicama na satima razrednika. Kritizirali su medije i društvene mreže te razgovarali o mogućim posljedicama prekomjernog korištenja interneta i online tehnologije. Raspravljali su o pozitivnim i negativnim stranama

interneta te nasilju i opasnostima koje vrebaju na njemu. Cijelu priču upotpunili su svojim sastavcima koje su vrijedno pisali tijekom nastave Hrvatskoga jezika. Snimili su i kratak videozapis u kojemu su prezentirali kako reagirati i primijeniti naučene asertivne korake u rizičnim situacijama vršnjačkoga pritiska. Naučili su

zauzeti se za sebe i jasno reći „ne“. Zaključili su da nasilje nikada nije rješenje te da na nasilje ne odgovaraju nasiljem. Svaka vrsta nasilja loša je i neprimjerena. Sedmaši poručuju: „Budimo prijatelji kakve želimo imati. Pamet u glavu i pažljivo s internetom!“

Sara Grozdanić, 7. b

O DRUŠTVENIM MREŽAMA I OPASNOSTIMA NA INTERNETU!

7.A

7.B

„Prema mojem mišljenju društvene mreže su zabavne ako ih se koristi i ako smo svjesni opasnosti. Online nasilju se jako teško stane na kraj, ali se nadam da će ga u budućnosti biti puno manje.“

ENA B.

„Zlostavljači se koriste društvenim mrežama kako bi se oslobodili svojih frustracija, bijesa i nezadovoljstva tako što maltretiraju ostale.“

DINO L.

„Dobre strane interneta su dostupnost informacija koje mi trebaju za školu. Loše strane su zlostavljanje, narušavanje sigurnosti, zloupotreba podataka i širenje mržnje.“

LEON V.

„Prije razvoja tehnologije vršnjačko se nasilje događalo na igralištima, u parkovima i na hodnicima škola. Moglo ga se puno lakše opaziti i pravovremeno reagirati.“

MAGDALENA J.

„Djeca su postala previše ovisna o svojim idolima koji su se počeli loše ponašati te su počela raditi isto što i oni.“

LUKA P.

„Ljudi misle da sve mogu raditi i ne razmišljaju kako će se druge osobe osjećati zbog toga.“

ŽAN ROKO D.

„Djeca koja su na društvenim mrežama trebala bi se paziti i njihovi roditelji bi trebali kontrolirati s kojim se ljudima djeca dopisuju i što rade na internetu.“

KATIA B.

„Osobno nisam obožavatelj Facebooka jer se sve više zloupotrebljava njegova namjera. Ljudi ne gledaju više realno na svijet.“

MAURO J.

„Na Discordu pronalazim dobre šale koje mi često uljepšaju dan. Lako je otići na tamnu stranu aplikacije i prepustiti se vrijeđanju jer smo kao korisnici anonimni.“

VITO C.

„Možemo naići na neprimjerene i proste poruke, ima vrijeđanja, videozapisa u kojima se iznose neistine... Zaključak je da moramo biti oprezni kada smo na društvenim mrežama. Nemojte skidati TikTok. To više nije aplikacija za djecu.“

FILIP H.

„Ima dosta ljudi na svijetu koji se koriste društvenim mrežama radi omalovažavanja drugih, ismijavanja, svađanja, nasilja i sl. Većina nasilja vrši se nad djecom jer su manja i vjeruju u sve i svašta.“

ANDREJ B.

„Na TikToku se pojavljuju ubojiti izazovi koji su isprva bili obična igra, no igra je u nemalom broju slučajeva kobno završila. Moje iskustvo nije bajno. Roditelji, obratite pozornost na to što djeca gledaju i gdje provode vrijeme!“

SARA G.

„Nažalost, uz mnogobrojne prednosti interneta on sa sobom nosi i jako puno negativnih strana kao što je nepromišljeno korištenje društvenih mreža poput Facebooka, TikToka i dr. Trebali bismo više komunicirati uživo.“

ANA MARIJA Ž.

O (NE)TOLERANCIJI

O toleranciji, tj. njezinu nedostatku moglo bi se podosta pisati. Za početak počnimo od obitelji koja je važan čimbenik u procesu našeg odrastanja. U krugu obitelji uče nas stavovima o sebi i drugima oko sebe. Roditelji uvelike sudjeluju u netolerantnom ponašanju svoje djece. To čine svojim stereotipima i predrasudama koje su štetne i stvaraju lažan osjećaj nadmoći. Vrijedimo li manje jer smo drugačiji? Boja krzna kod životinja nije jednaka, nitko nije iste boje... tako ni ljudi nemaju jednaku boju kože. Ne volim kada se ljude druge boje kože omalovažava. Boja kože čini nas posebnima, lijepima.

Najčešće smo tolerantni samo prema osobama koje su nama slične, a za ostale uvijek imamo pokoju kritiku... U školi nas je učiteljica učila kako trebamo uvijek gledati isto na učitelje, tete spremačice, domara, tetu kuharicu i da ih obavezno ne zaboravimo pozdraviti. Kada sam bila mala djevojčica, mama mi je uvijek govorila da moram poštovati sve ljude te da nikada nikoga ne smijem mrziti. Trebali bismo poraditi na tome da je danas biti različit sasvim normalno. Poštovanje tuđeg mišljenja, vjere i stila trebalo bi biti normalno, a ne nešto loše. Imala sam prijateljicu iz druge države i druge vjere, no to me nije spriječilo da se družim s njom. Smijale smo se, zabavljale i uživale u zajedničkim trenutcima. Sada sam također upoznala još takvih osoba i zahvalna sam na toj različitosti.

Neka nas ne zavaravaju stereotipi, otvorimo svoja srca i pružimo prijateljstvo nekome drugačijem od nas, nekome tko će ga primiti raširenih ruku, bez predrasuda.

Sara Grozdanić, 7. b

NA SVIJETU POSTOJE RAZLIČITI KAMENČIĆI

Kraj ljeta uvijek je pomalo tužan, ali i veseo. Veseo je za sve ljubitelje kamenčića na obali. Svi traže onaj najneobičniji ili najsjajniji. Ne znaju istražitelji kako bez najobičnijih oblutaka ne bi bilo tih čudesnih kamenčića koje svi žele u svojim zbiricama. Ne vide da sjaj skriva oštre opasne rubove. Ne vide da oni u boji sve izgube s dodiranjem sunca i mora. Ne razmišljaju o lomljivosti kamenčića neobičnih oblika poput slona ili zvijezde. Zadovoljni su pronalaskom crnog kamena, a nemaju pojma zašto je crn.

Običan oblutak strpljivo čeka u prikrajku, ali nije zavidan ni ljubomor. Zna on da samo njime možeš napraviti „žabice“. Zna on da će i drugo ljeto izgledati isto, ali samo malo uglađenije. Poželjno je imati oko sebe što više oblutaka i to... ne samo kamenčića.

Lovro Miculinić, 7. a

LUCIN KNJIŠKI KUTAK

NE SUDITE KNJIGU PO KORICAMA

„Knjiga nije hrana, ali je poslastica“, rekao je veliki Tin Ujević, a moje je ime **Luce Mudražija** i predstaviti ću vam svoju strast prema čitanju i svoju top-listu knjiških „poslastica“ koje su me oduševile i koje toplo preporučujem svakom knjigoljupcu.

Odmalena sam sa svojom nonom učila čitati i pisati. Moju (svojevoljno) prvu knjigu pročitala sam u 3. razredu i ona se zvala „Pobuna Pauline P.“

Kada u ruke uzmem neku knjigu, obavezno ju prvo prolistam i pročitam na stražnjoj strani korica kratak sadržaj. Uvijek je važno imati na umu da ne sudimo knjigu po broju stranica ni po izgledu. Zanimljive su mi one knjige u kojima se govori o međuljudskim odnosima, životnim vrijednostima i ljudskom umu. Ne volim pretjerane opise u knjizi, smatram da pisci često pretjeraju s opisima i onda zanimljivost knjige opada. Trenutačno je moj najdraži pisac Miro Gavran. Svaka njegova knjiga ima zanimljivu priču i sadrži sve što za mene neku knjigu čini odličnom. U životu sam pročitala dosta knjiga i zaista moram priznati da me rijetko koja razočarala.

Čitanje me duševno ispunjava i pomaže mi u razumijevanju same sebe. Ljepota je kada se možeš poistovjetiti s knjigom i kada te ona navede na razmišljanje. Moja velika želja je da ljudi shvate da čitanje može biti zabavno i da ga ne bismo trebali izbjegavati. Najiskrenije se nadam da ću neke od vas potaknuti na čitanje knjiga, a ovo je mojih *Top 5 knjiških preporuka!*

Luce Mudražija

Miro Gavran: „Profesorica iz snova“

1

Ovo književno djelo pročitala sam dva puta i još bih toliko jer je knjiga jako zanimljiva. Radi se o tinejdžeru koji se zaljubljuje u svoju profesoricu geografije. Kada shvati da njegova „profesorica iz snova“ i nije baš savršena kao što on to misli, uviđa koliko je zapravo njegova najbolja prijateljica

bolja za njega i koliko je zrelija od same profesorice. Knjiga završava s dvoje zaljubljenih tinejdžera koji postaju svjesni koliko je zapravo dobro da su skupa.

2

Sanja Polak: „Morski dnevnik Pauline P.“

Morski dnevnik knjiga je u kojoj ima puno radnji i sviđa mi se što se svaka radnja opisuje kronološki te je interesantna i šaljiva. Paulina P. u svibnju kreće sa svojim razredom na more u Dalmaciju. Poanta cijelog izleta je da djeca nauče živjeti i steknu neke životne vrijednosti te se što više osamostale. Na tom su izletu svih pet dana učili o primorju, jeli ribu, šetali se, razgledavali i nakon napornog dana vraćali se u svoje apartmane te sami čistili i pospremali bez pomoći odraslih. Nisu se kupali jer to nije bila zamisao profesora. Kada su se vratili kući, shvatili su koliko je zapravo puno posla u kući i koliko bi njihova pomoć značila njihovim roditeljima.

Ivana Guljašević: „Drugačija“

3

Knjiga „Drugačija“ prva mi je knjiga Ivane Guljašević, a nakon ove vjerujem da ću pročitati i ostala njezina djela. Autorica u ovoj knjizi progovara o ozbiljnim stvarima i problemima današnje zajednice. Dakle, radi se o posvojenoj tamnoputoj djevojčici koja se sa svojom majkom radi boljih životnih

uvjeta i posla preselila u malo mjesto nalik na selo. U njemu nije bilo mnogo stanovnika te je tamnputa djevojčica osjećala stalne poglede ljudi i to joj je smetalo. Djeca u školi su ju ogovarala pa se osjećala tužno i ugroženo. Onda se dogodio preokret kada je djevojčica izrazila svoje osjećaje ostalima i rekla što joj smeta. Djeca su uvidjela svoje pogreške i loše ponašanje te su se potrudila stvoriti što bolje okruženje za tamnputu djevojčicu i nitko ju više nije izdvajao ni iz čega. Stekla je puno prijatelja i počela živjeti sretnim životom.

Miro Gavran:

„Zaljubljen do ušiju“

4

Ovo je djelo jako zanimljivo i šaljivo. Govori o tome kako se dječak zaljubljuje u predivnu i samozatajnu djevojčicu kratke crne kose. Djevojčica je odlučna i pametna. Puno je dečki zaljubljeno u nju, no dječak je jednostavno toliko opsjednut njenom ljepotom da mu nije ni nakraj pameti da odustane od nje. Ona mu na početku ne pridaje previše pažnje, ali na kraju mu prizna svoje osjećaje i oni završe skupa.

5

Sanja Polak:

„Skijaški dnevnik Pauline P.“

Još jedno djelo Sanje Polak koje je vrlo šaljivo i kvalitetno. Sanja Polak u njemu pokušava što više opisati događaje i odnose među ljudima. Pridaje pažnju likovima i njihovim osobinama. U knjizi se radi o Paulini P. koja odlazi na skijanje sa svojom obitelji te doživljava mnoge pustolovine i stječe puno prijatelja. Uči skijati i progovara o odnosima i svađama u obitelji te općenito među ljudima. Na svome putovanju stječe dobru prijateljicu Petru s kojom provodi vrijeme i pokušavaju se što bolje slagati iako su podosta različite. Djelo je dosta dugo, no svaka stranica je uzbudljiva i ovo je knjiga vrijedna čitanja.

BOŽIDAR PROSENJAK - PISAC KOJI SIJE SREĆU

LARINO PISMO "TRAŽI" PISCA

Lara Mehmedović, učenica 3. razreda, napisala je krajem prosinca pismo piscu Božidaru Prosenjaku u kojem je iskazala svoje oduševljenje pročitanim lektinom. Jako joj se sviđjela njegova zbirka priča „Sijač sreće“ te je to htjela priopćiti i samomu autoru. Pismo je gospodinu Prosenjaku prosljeđio gospodin Tomica iz nakladničke kuće „Alfa“ te je ubrzo stigao i piščev odgovor koji je Laru jako usrećio. U njemu ju je podsjetio da se srcem, ljubavlju i znanjem gradi bolji svijet. Uz pismo je dobila i prekrasan božićni dar. Ovaj događaj zasigurno će obilježiti njezino djetinjstvo i uvijek će ga se rado prisjećati. Doista je ponekad za sreću i sitnica od srca dovoljna.

Sara Grozdanić, 7. b

aktivnosti četvrtaša

PROJEKT "PROŠLOST HRVATSKE"

- Priroda i društvo - Učimo prošlost Hrvatske u doba hrvatskih vladara
- Likovna kultura - Izrada kraljevske krunice
- Hrvatski jezik - Igrokaz (glumimo kraljeve, ističemo što se važno događalo u Hrvatskoj u doba njihove vladavine, krunidba kralja)
- Maškare: Zabavljamo se u razredu maškarani u kraljice i kraljeve!

Kruna hrvatskih kraljeva

Razveselili smo tate čestitkom na Dan očeva (4. b)

Imali smo božićnu priredbu u razredu (4. a)

Rastanak s učiteljicama Milenom Nećak i Anjom Kostanjšek Brnić. Posljednji put u ovakvom sastavu zadnjeg dana nastave.

TERENSKA NASTAVA 3. B RAZREDA

GULJANOV DOLAC

U okviru eTwinning projekta „Živimo zeleno“ učenici 3. b razreda su u pratnji učiteljica Ivane Hegediš Crnčić i Andree Barac pješačenjem do Guljanova dolca obilježili Svjetski dan šuma (21. ožujka). U Guljanovu dolcu upoznali su višestoljetne hrastove – zaštićene spomenike prirode i izradili njihove „osobne iskaznice“. Putem su se kratko zadržali na Kotoru, naselju iz kojeg se razvila današnja Crikvenica, te upoznali djelić povijesti grada. Također su ponovili snalaženje u prirodi te snalaženje na planu grada. Ovakav oblik nastave jako im se svidio jer, kako kaže učenica Ema Volarić: „U učionici mogu vidjeti samo slike, a u prirodi sve vide uživo.“ Nadaju se da će ovakav „izlet“ u prirodu uskoro ponoviti.

Luce Mudražija, 6. a

TERENSKA NASTAVA 2. B RAZREDA

IZLET NA BADANJ

Gradinu Badanj posjetili smo s našim dragim učiteljicama Anitom Kršul i Željkom Bogdanović. Na putu i na gradini bilo nam je baš lijepo. To je jako stara i zanimljiva građevina. Ondje smo našli kutiju koja je izgledala jako staro. Otvorili smo ju i vidjeli da se unutra nalazi bilježnica. U nju se upišu svi koji dođu na gradinu Badanj pa smo se i mi upisali. Bio je to predivan sunčan dan.

Dorotea Ivezić, 2. b

PUTOVATI ZNAČI ŽIVJETI

U POTRAZI ZA POSIJANIM BISERIMA

Ljetni praznici idealno su vrijeme za putovanje za nekoga poput mene tko se voli skitati i otkrivati nova mjesta, gradove, zemlje i prirodne ljepote. Nažalost, nisam baš mogla putovati otkako je nama „doputovao“ koronavirus, ali ovo sam se ljeto ipak odvažila na višednevni izlet u našu susjednu zemlju. Crna Gora malena je, ali nevjerojatna.

Predivan drevni grad Kotor smješten u Bokotarskom zaljevu prožet je poviješću te je uvršten na UNESCO-ovu Listu svjetske baštine. Kamene kuće i uske ulice čuva tvrđava iznad staroga grada s kojeg se pruža pogled za pamćenje. Osim Kotora na Listu svjetske baštine uvršten je i Nacionalni park „Durmitor“

kojim protječu rijeke i podzemni potoci.

Uz kanjon rijeke Tare, poznate i kao „suza Europe“, guste borove šume ispresijecane su bistrim jezerima i skrivaju širok raspon endemske flore. Najviše me se dojmilo Crno jezero oko kojeg se proteže pješčka staza u kojoj sam uživala. Mjesto koje mi se urezalo u pamćenje je nestvarno lijep gradić Perast, smješten na obali. Odmah ispred njega nalazi se Gospa od Škrpjela, umjetni otočić nastao od stijena i potapanjem i nasipavanjem kamenjem starih i zaplijenjenih brodova. Ljepota ove zemlje zapisana je i u stihovima poznatog pjesnika Lorda Byrona: *Kad su biseri prirode bili*

posijani, na ovom tlu skupila se prepuna šaka. Najljepši dodir zemlje i mora dogodio se na Crnogorskom primorju.

Crna Gora doista je prepuna skrivenih bisera i nećete požaliti ako odlučite posjetiti ovu zemlju.

Željka Bogdanović, učiteljica u produženome boravku

FOTOGRAFIJA KAO HOBI

U OKU KAMERE

Nagrađena fotografija Tunera u sutonu

Ravnateljica naše škole u šali voli za sebe reći da ponekad vidi i ono što ne treba vidjeti, no moramo joj priznati da doista ima „oko“ za fotografiju koja je, možda niste znali, njezin hobi u trenucima kada ulovi slobodnoga vremena u svom „gustom“ rasporedu. Voli promišljati o fotografijama, analizirati ih i razdvajati na „one koje imaju ono nešto“ i „one kojima nešto nedostaje“. U počecima je fotografirala amaterski – prirodu, more, obiteljske svečanosti... Suprug naše ravnateljice prepoznao je njezin talent te joj je poklonio profesionalni fotoaparar Nikon s dva objektiva. Tada je odlučila krenuti na tečaj kod profesora Borislava Božića koji je organizirao Centar za kulturu „Dr. Ivan Kostrenčić“ Crikvenica. Profesor Božić slikar je i konceptualni umjetnik te profesor likovne umjetnosti u srednjoj školi, alfa i omega Fotokluba Rijeka.

O iskustvima na tečaju naša ravnateljica kaže: – Radili smo u malim grupama i svaki sat dobivali zadaće koje smo na sljedećem satu komentirali i na taj način učili. Prva fotografija koju sam poslala na natječaj Primorsko-goranske županije „Suton u Selcu“ dobila je najviše glasova čitatelja. Uslijedile

Fotografiranje je proces, a fotografija ili fotografska slika rezultat je tog procesa. Dobra fotografija u konačnici ovisi o senzibilitetu autora, o suvislom korištenju tehnike i drugih pomagala u svrhu realizacije ideje, o razumijevanju svjetla i svakako o mentoru ili onom koji autora vodi kroz proces, ili onom koji analizira i procjenjuje te savjetuje autora. Dobar komentar i kompetentna analiza autoru će više vrijediti nego tisuće „škljocanja“ bez jasnoga idejnog uporišta.

(Borislav Božić)

su i druge izložbe, a paralelno je osnovan i Fotoklub u Crikvenici. Redovito sudjelujem u radu kluba i na svim izložbama koje organizira. Možda se i vi jednom pronađete u oku kamere naše ravnateljice! Luce Mudražija, 6. a

KADETSKO PRVENSTVO HRVATSKE U ŠAHU

ŠAHISTI U TROGIRU NA DRŽAVNOM PRVENSTVU

U lipnju, posljednjeg dana nastave članovi našeg školskog Šahovskog zvona te Šahovskog kluba „Crikvenica“ Ivano Sundač, Ivano Tomljanović, Ivan Ivančić, Vid Krešić, Filip Malnar, Andrej Bogdanović, Tara Škiljan i ja otputovali smo u Trogir na Kadetsko prvenstvo Hrvatske u pratnji naše voditeljice Julijane Plenče te jedne mame, jednog tate i jednog nonića, a svi su oni po povratku pohvalili naše uzorno ponašanje na turniru i izvan njega. Turnir se održao u hotelu Medena, a mi smo se smjestili u apartmanu u blizini poput jedne velike obitelji koja obavlja svoje dnevne aktivnosti i planira slobodno vrijeme i zajedničke obroke. Dnevno smo igrali po dvije partije koje ponekad znaju potrajati i po tri ili četiri sata, no imali smo i slobodnog vremena koje smo nerijetko provodili na plaži. Cijeli turnir protekao je u zabavi, druženju i dobrom raspoloženju. Najbolji rezultat postigla je **Tara Škiljan** koja je osvojila 3. mjesto u konkurenciji djevojčica do deset godina. Veliku šansu za osvajanje medalje imao je Ivano Sundač koji je remijem u posljednjem kolu ostao s

gorkim okusom u ustima na 4. mjestu zbog dodatnih kriterija. Blizu medalji bio je i Ivan Ivančić koji je posljednju partiju izgubio te pao na 6. mjesto. Ivano Tomljanović zauzeo je 10. mjesto. Ostali kadeti marljivo su skupljali bodove i iskustvo u svojim godištim, a ja sam zauzela ponosno zadnje mjesto u svojoj kategoriji, no,

važno je sudjelovati, zar ne? Bio je to lijep završetak školske godine i voljela bih da se ponovi.

Ena Ban, 7. a

Moj dojam

– Posljednjeg dana nastave otputovali smo u Trogir na državno prvenstvo te smo se jako dobro zabavili i ostvarili odlične rezultate. Bilo nas je mnogo iz naše Crikvenice i svi smo igrali najbolje što možemo. Nekad je išlo, nekad nije. Bodrili smo se i davali sve od sebe. Partije su trajale dugo i bile su naporne, ali kada radiš ono što voliš, to nije problem. Ja sam ostvario dobar rezultat te na kraju završio četvrti. No, nije bitno koje smo mjesto osvojili, već što smo novo naučili. Trogir će zauvijek ostati jedno posebno mjesto u srcu svakog kadeta jer to je mjesto lijepih šahovskih priča.

Ivano Sundač

literarni i
likovni radovi

Tragovi odraštavanja

Ela Marija Vukić, 8. b, ZAKAŠNJELO SPAŠAVANJE

NEMIR

Nemir u tebi je kao nepozvan gost. Uđe bez tvojeg dopuštenja, smjesti se ondje gdje mu nije mjesto... u srce, u pluća, u glavu...

Nemir nema srama, nekad se zna seliti iz srca u glavu, iz glave u pluća pa zastane kod želuca, obilazi rebra i tako... Njega se može istjerati, ali rijetki znaju kako. Kada on već zavlada tvojim tijelom, upravlja tvojim mozgom i šakama, očigledno, teško ga je istjerati. Kada on govori umjesto tebe, razmišlja umjesto tebe, hoda umjesto tebe... tada tu ne stradaš samo ti, već i tvoja okolina. Nemir je kao oluja. Tmuran i hladan vrtlog emocija u tebi koji svaki čas zagrmi, kojiput jače, kojiput slabije, a žrtve su oni na kojima se taj grom iskali. On te tišti. Dok imaš tog podstanara u sebi, svakog si dana sve manji i manji, a on je sve veći i veći. Sve oko tebe je također manje, jedino Nemir raste, vlada i on je u tvojoj glavi najjači. Može biti i zarazan ako ga se ne kontrolira, samo što tu maske i raznorazna sredstva ne igraju ulogu. Samo srce može izliječiti Nemir. Nekad je teško svojim nemirnim srcem ići protiv Nemira, zato si sretan ako oko sebe imaš nekoga mirna srca tko će skinuti Nemir s tvojega. Nemir također može biti i šareni vrtlog, onaj koji uglavnom uznemiruje tvoj trbuh, onaj koji uključuje leptiriće. Takav nemir ima pravu moć. Taj nemir pobjeđuje onu strašnu oluju. On ne bira žrtvu, žrtva bira njega, zato i je tako poseban. Raste još lakše, može se dijeliti, nikomu ne želi nauditi...

Prezime tog Nemira jest Zaljubljenost.

Ela Marija Vukić, 8. b

LJUBAV JE ZEZNUTA STVAR

Pitala sam jednom mamu što je za nju ljubav. Ljubav kažeš? Maleni znak pažnje, poljubac u obraz, topli zagrljaj drage osobe, šetnje kroz park te držanje za ruke. Pozorno sam ju slušala i gledala. Joooj! Otišla sam u svoju sobu i počela pisati sastavak iz hrvatskog jezika o toj dosadnoj ljubavi. Papir stoji prazan već deset minuta. Nemam inspiracije. Zašto uopće postoji ljubav? Zašto svi ne možemo biti samo prijatelji?

Razmišljala sam tako neko vrijeme dok me nije prekinulo zvono na vratima. Bila je to baka. Hitro sam potrčala i otvorila joj u nadi da ću dobiti neke ideje za svoj sastavak. Bako, što je za tebe ljubav? Uputila mi je topli osmijeh. Poljubac za laku noć, pitanje „Kako si?“ i iskren zagrljaj svoga muža. Odustajem, nervira me ta ljubav. Ne želim ni razmišljati o njoj, ali što ću napisati učiteljici? S jedinicom u dnevniku sigurno neće biti nikakve ljubavi... Prošla su već dva mjeseca, niti jedem niti učim... Postala sam jako loša u svemu. Pitate se zašto? Zbog njega! Razmišljajući, nisam ni shvatila da ga gledam cijelo vrijeme. Tko bi rekao da je ljubav ovako teška i zeznuta. Anaaa! Učiteljica mi je prišla. Točno sam znala... Prije dva mjeseca razgovarale smo o toj temi. Govorila si kako ti je ljubav bez veze i kako ju ne želiš ni blizu sebe, a danas... Gledaš tog Sašu bez prestanka! Sve ti se vrti samo oko njega... Daj, mama, stvarno nisi fora. Nasmijala se i otišla u zbornicu. Da, mama mi je učiteljica... Sigurno sada svi mislite kako je to super, ali nije. Užasno je! Stalno ga spominje i zbija šale, i kod kuće i u školi...

Dani prolaze, a moja ljubav prema njemu sve je veća i veća. Ja! Ludim! A da mu se možda javim? Ili možda ipak ne? Ta pitanja muče me već danima. Svi govore da su prve ljubavi neki od najljepših trenutaka u životu, no ja se ne slažem baš s tim. Sve te brige, ma previše ih je... Zatvaram svoj dnevnik i odlazim u krevet. Ljubav je tako nepredvidljiva! Tko zna što me sutra čeka i hoće li mi Sašine oči uzvratiti pogled?

Ana Marija Žilić, 7. b

Božićna kazališna predstava u 2. b

DA SAM JA...

Da sam ja pisaljka, zzzzzzz!!!!!!!

Svaki dan iznova i iznova crtam, pišem i rišem. Najviše od svega volim pisati basne, pjesme i bajke koje će djeca uvijek voljeti čitati i gledati. Posebno uživam pišući basne jer volim životinje, a vrlo je zanimljivo kada ih u pričama pretvaram u bića koja govore ljudskim glasom. Također pišem i mnoga druga djela. Mnogo djece ne voli čitati i to me vrijeđa. Čitanje obogaćuje vaš rječnik. Ponekad dođu i loši dani pa pišem tužna djela, ali oni srećom kratko traju.

Putujem u različita mjesta, gradove i sela. Prolazim šume, gore, jezera i planine. Uživam u bojama, mirisima i svemu što me okružuje. Upoznajem nove ljude i njihove običaje. Sve to daje mi nove ideje za još ljepša djela.

Vjerojatno se pitate spavaju li pisaljke, odmaraju li se one ikada? Ako želiš biti dobra pisaljka i ako želiš iza sebe ostaviti trag, tada nema puno odmora. Kada razmišljam o sebi i pisaljki, vidim puno sličnosti. Moj dan ispunjen je od jutra do mraka i kad mi dođe da se odmorim ili odustanem, sjetim se da će moj dan sutra biti još bolji.

Klara Šimić, 5. b

MAJKA

Danas smo dobili za domaću zadaću slikovito opisati svoju majku. To je jako teško. Ne znam kako početi, ne mogu pronaći prave riječi za opis moje majke.

Moja je majka visoka i snažna. Kosa joj je duga, smeđe boje poput jesenjeg lišća. Oči su joj tamnosmeđe i uvijek su vesele i blage. Usta su joj crvena poput ruže, a zubi bijeli kao snijeg. Kada me zagrlji, osjetim toplinu i nježnost njenih ruku. Uvijek je vesela i draga. Kada ima nekih briga i problema, sve ih zaboravi čim vidi mene u svojoj blizini. Ništa joj ne mogu sakriti, uvijek zna kada joj nešto skrivam. Dosta je stroga, ali pravedna, pažljiva i puna dobrih savjeta za mene. Uvijek mi oprostí moje nestašluke. Jako ju volim i znam da i ona voli mene. Ne bih ju mijenjao ni za što jer je moja mama meni najbolja mama na svijetu.

Juraj Peričić, 4. a

Vivien Konatarević Hope

SREĆA

Ljudi često razgovaraju, pričaju, preispituju, traže, ali gotovo nikad ne dođu do pravog odgovora na pitanje „Što je to sreća?“

Je li sreća dobitak na lotu ili je sreća kada nađeš pravog prijatelja? Za svakog čovjeka na ovom ogromnom svijetu sreća predstavlja nešto drugo, nešto posebno, nešto što mu daje nadu i vjeru da i on može postići nešto bolje za sebe i svoju obitelj. Pojam sreće nikad neće biti razotkriven jer on za svako-ga ima neko drugo značenje. Za neku osobu sreća je kada nakon napornog dana sjedne na svoj topli i ugodni kauč. Za siromaha sreću predstavlja nešto sitno, kada nakon cjelodnevnog rada i mučenja na poslu dobije zasluženu plaću i kupi svojoj obitelji hranu i poslasticu koju su čekali cijeli mjesec. Ljudi koji rade u pekari, kafiću, slastičarnici, ljekarni, restoranu ili na tržnici sreća je kada s obitelji mogu provesti jedan vikend i uživati u možda nekom putovanju u inozemstvo.

Bogataši, tj. imućni ljudi, i oni naravno imaju pojam sreće. Za njih je sreća kada ulože novac u svoju tvrtku i kada im se za nekoliko godina uloženi novac pretvori u pravu dobit. Sportašima je sreća jako važna jer bez nje, kako neki kažu, nema velikog uspjeha i osvajanja brojnih nagrada.

Postoje velike razlike između bogatih i siromašnih ljudi na ovom tužnom planetu, ali sve njih veže jedno, a to je čežnja za boljim. A kada uspiju i kada napokon naprave nešto što će im pomoći u životu, tek tada su ljudi istinski sretni i zadovoljni. Ali sve što je dobro, brzo prođe, no zbog toga ne trebamo biti tužni i ljuti jer život je zaista prekratak da bismo živjeli u tami i mržnji, zato uvijek moramo biti sretni i nasmijani jer to je život. Na kraju ipak nismo došli do odgovora na pitanje „Što je to sreća?“, ali znamo da uvijek trebamo biti sretni i zadovoljni sobom jer ćemo tako lakše proći sve teške i tužne trenutke u životu.

Edis Azirović, 8. a

Jesen

Ira Đerić Hasanac, Spasimo planet, plakat

Luce Mudražija, 6. a, Ledena soba

MOJ HOBI

Ja sam dijete s puno hobija. Svi su jako zanimljivi i zabavni. Moji najdraži hobiji su živciranje bake, izazivanje brata i napucavanje lopte po kući.

Svojoj baki uzmem daljinski od televizora i sakrijem ga na neko mjesto dok ne poludi. Najviše poživčani kada joj uzmem štapiće i potajice ih pojedem. Ugasim joj i televizor, a ona pomisli da je nestalo struje. Moj brat je jako naivan. Stalno ga varam pa odrađuje moje dužnosti. Umjesto mene čisti dvorište i suši veš. Najdraži mi je hobi napucavanje lopte po kući. Najčešće pogodim mamu, ali ponekad i tatu. Tata se naljuti, a ja moram bježati na drugi kraj svijeta kao Ferdinand Magellan. Tada mama kaže da sam lud i izgleda kao da me želi izbaciti iz kuće.

Ja se svima smijem i samo uživam!

Mauro Suden, 5. b

MOJ ZAVIČAJ

Sunce, more, bura, jugo, galeb, stijena, val...

Mirisi, okusi i boje – sve je to moj zavičaj.

No, ne čini zavičaj samo zemlja, kamen, more i šume, zavičaj činimo i mi, ljudi, žitelji, narod sa svojim mislima, osjećajima, običajima, nošnjom, jezikom. Sve posebnosti, značajke koje čine narod, označuju i kraj u kojem i za koji živimo.

Volim svoj zavičaj... Volim sve što ga čini, ali i sve što on predstavlja, način na koji diše, živi i postoji.

Sve što zavičaj čini danas postojanim i lijepim izniklo je u našoj prošlosti, u djelima i nastojanjima prethodnih naraštaja. Naši pretci ostavili su nam u baštinu ovaj divan kraj, prepun ljepote i posebnosti, a na nama je da tu ljepotu očuvamo i sačuvamo za neke buduće generacije. Da naše čisto plavo more, svjež zrak, zelenilo šuma Gorskog kotara, dočeka na isti način još mnoge iza nas. Vjerujem da moj lijepi kraj, moj zavičaj, može i mora potrajati još dugo - godine, stoljeća i tisućljeća, da o njemu i u budućnosti pjevaju pjesme, a u njemu cvate ljubav, radost i snaga zajedništva mora i gora.

Korina Starčević, 6. b

MOĆ ŠARENOG JUTRA

Meni za sreću nije potrebno puno. Svatko ima svoj izvor sreće: novu igračku, novu majicu, hlače, mobitel, igricu, ali i one stvari koje imaju posebno mjesto u našim srcima kao što je majčin topli zagrljaj. Moj izvor sreće je zora.

Početak dana uz pogled na beskrajno izmjenjivanje žarkih, moćnih boja te blaženstvo koje nam zora pruža neprocjenjivo je. Svaki udah u tom trenutku nosi neki novi osjećaj. Među žarke, rastopljene boje ranog jutra laganim se pokretima prošetaju duguljasti, tromi i meki oblaci. Naspavano Sunce sve nam je bliže, a svjetlacavo more daje jutru potpuno novi izgled. To je ono nezamjenjivo, dar prirode koji nam daje snagu za ostatak dana. Život pored nas, na koji inače ne obraćamo previše pažnje, budi se, a mi svjedočimo svakom trenutku. Žuta, narančasta i crvena miluju glatku površinu mora te polako gube svoju moć, sve su svjetlije, praznije, običnije. U splet osjećaja i emocija, koje su se očitavale u bojama s karakterom, miješaju se hladnije boje, problemi i pritisak.

Polako, dižući se s klupice na kojoj smo proveli najljepši dio dana, shvaćamo kako je uživanju došao kraj te da je vrijeme da se vratimo u stvarnost i primijenimo u životu ono što smo uz zoru naučili.

Nola Gašparović, 8. b

Kiš Andrea, 8. a, POGLED S MOG PROZORA, izražajnost boje

MIŠKO

Svi ga znaju pod imenom Mijo, ali za mene je on moj Miško. Tako ga ja zovem od milja. On je moj djed.

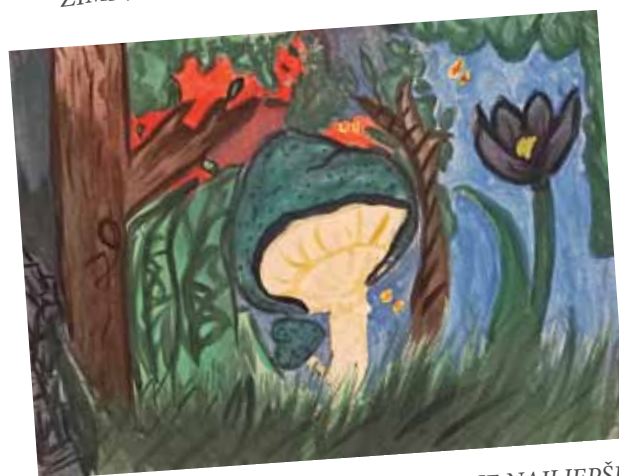
Moj djed Mijo ima šezdeset i četiri godine. Visok je do vrha vrata. Ima okrugao i debeljuškast trbuh pa izgleda kao da je progutao košarkašku loptu. Ruke su mu dugačke i snažne pa me često njima grli. Tada se osjećam sretno i zadovoljno. Ima velike okrugle oči poput dvije smeđe špekule. Kosa mu je sito smeđe boje, a oko ušiju ima malo sijedih dlaka. Uvijek nosi bijelu majicu kratkih rukava. Hoda sporije i pognute glave pa me podsjeća na profesora Baltazara. Ruke mu stoje uz tijelo kao da su mu zalijepljene pa izgleda poput vojnika. Nije ozbiljan kao vojnik, baš suprotno. Uvijek je nasmiješen te se voli šaliti i glupirati poput klauna. Nježan je i uvijek želi pomoći kao doktor. Ne voli kada sam tužan te me tada pokušava nasmijati i to mu uspijeva. Vrijedan je poput mrava i stalno nešto radi po dvorištu i u vrtu. Moj brat i ja tada mu više smetamo nego pomažemo, ali on se ne ljuti. Ima jako puno strpljenja. Najviše volim kada dođem iz škole, a on me veselo dočeka snažnim zagrljajem i toplim poljupcem. Imam najboljeg djeda na svijetu i jako ga volim. Ima najveće srce koje je vruće kao lava i veliko kao Sunce.

Nadam se da će još puno godina biti ovdje uz mene.

Jakov Barnjak, 5. a

ZIMA, 2. b

Antonija Ljubobratović, 8. b - U PRIRODI JE NAJLJEPŠE

BORAC PRIJE SVEGA

Svi smo mi borci. Svi vodimo svoju bitku. Ima i manjih bitaka, no presudna je ona velika, najvažnija. Borimo se, ali za što? Za koga se borimo? Čemu sva ta naša muka i trud? Kakva je to bitka i koliko ćemo ju još trpjeti?

Bitka, točnije rečeno, naš život. Jonathan je svoj život posvetio onomu što voli i čemu ne može odoljeti. Za Jonathanu, let, let je bio sve, a sve je njegovo bilo samo let. Svatko od nas ima svoj život. Ima svoj let. Mi u životu dajemo sve što možemo. Kao što se Jonathan borio za let i htio biti slobodan, mi se borimo za život i tu vječitu slobodu koju nitko još nije dosegnuo i prisegnuo joj. Ta borba je vječita za cijeli život. Jonathan je postizao sve što je njemu bilo bitno: brzinu, akrobacije, destinacije... To je sve što je obožavao. Mi, kao pravi vojnici, u svojoj bitci čekamo pauzu ili kraj koji nam se svima bliži dan po dan. Jonathan je odlučno pratio svoju bitku i u njoj bio sam. Njegov trud i njegova muka da bude najbolji nikomu se nisu suviše sviđjeli ili koga zainteresirali jer su svi bili puki sljedbenici stereotipa. No, s druge strane, Jonathan je ipak bio uspješan i sretan. Ljudi rijetko idu putanjom Jonathanu, a ako se i odluče za takvo što, ne uspijevaju ili odustaju. Naš trud u našoj bitci ne može se ocijeniti niti nagraditi jer se time ruši upornost i njezin smisao. Ljudi koji ne teže uzvišenosti poput galeba, koji unatoč svijesti rade što ne žele, uspijevaju. Oni nisu manjina u svojoj bitci. Oni su, nažalost, većina. Imaju svojega vođu i igraju po njegovim pravilima.

Manjini će samo prigovoriti da je njezina borba besmislena, no ne znaju da mi, kao manjina u ovom ludom svijetu, jačamo sebe za ono što dolazi. Život ide poput Jonathanova leta jer „onaj tko leti najviše, vidi najdalje“. To je vječna životna poruka. Ja sam odabrao samostalan način života i više me ne dodiruje ono što je ispod mene. Ja ću zasjati, ne ubrzo, ali sigurno hoću i nitko to neće moći vjerovati ili možda prihvatiti. Bitku ću pobijediti pa doživjeti kraj, ali na svoj način.

Mauro Matejčić, 8. a

AN INTERVIEW WITH AN ASTRONAUT

Have you ever wondered what it feels like to live and work in space? In this exclusive interview with an American astronaut Mark Vande Hei, currently on-board the International Space Station, you will find out everything you wanted to know about being an astronaut, and much more.

First of all, Mark, thank you for agreeing to the interview. Let's start at the very beginning. How does it feel to travel to the ISS in a rocket at such high speeds?

– It gives everyone a headache. The first time I was in a rocket, I was surprised how fast it was. It seemed much faster than when I trained for it. After the trip, I met the other astronauts that were on the station at the time, and there can be a lot of them there, up to 12.

And can you tell me something about food and meals on the ISS? How do you eat up there? I heard it's hard to prepare food and that all food is flavourless at first.

– You heard right, then. On my trip to the station, I had a couple of energy bars with me and when we got there, I immediately ate one. I was stressed, and I stress eat in some situations. I was surprised that it had no flavour at all and asked some astronauts if that was normal. They told me it was, but it took me some time to get used to it. That's why astronauts prefer spicy food.

Now, can you get a good night sleep in the ISS? How is sleeping different than on the Earth?

– Well, sleeping is different in many ways. Instead of putting a blanket over yourself before going to sleep, you need to get in some kind of zip-up human cocoon strapped to the wall or floor so that you don't float around the station. Also, the view up there is amazing, which is why a lot of people want to go to space. Just imagine falling asleep while watching the Earth and the Moon from your bed.

And how important is getting regular exercise up there?

– As you know, there is no gravity on the ISS, unlike at the surface of the Earth, so after some time your muscles and bones get weaker. You have to exercise at least two hours daily, because if you don't, it will take months and up to a year to walk like you did before coming to the ISS. Exercising helps the muscles stay strong enough to get used to the gravity quicker when you go back home.

That would be all, thank you for letting me interview you, it is going to be published in the next issue of the New York Times.

– No problem, thank you. My wife will be happy to see my name in your newspaper, she reads it a lot.

Vito Crnić, 7. b

DAN JABUKA, Likovna skupina drugih razreda

Hana Malnar, 6. b, 70 GODINA DND

Jan Matić, 8. b, PROLJEĆE, ritam i simetrija likova

A PIRATE ADVENTURE

A long time ago, there was a brave pirate who ruled the oceans. He had the bravest and strongest crew on his ship. They had a lot of gold, and many other treasures they found on their adventures. They had a big ship in which they could go anywhere they wanted. But one night there was a big storm ahead of them. They tried to get away but the ship was moving slowly. Big waves were hitting the ship, the darkness surrounded them and it started raining so they had to take cover.

A little bit later, the ship stopped moving. Something hit them and everybody was scared because they didn't see what it was. Then they gathered up courage and went to check what it was. Through the dark ocean they could barely see, but then they finally saw a giant octopus right next to their ship! They couldn't believe their eyes! They knew they had to fight back, otherwise their ship would sink. They went to the cannons and started shooting at the octopus. It was hard to aim because the waves were rocking the ship. It was an extremely hard battle. The captain was shouting loudly so the crew could hear him. They were bravely fighting back. No one was scared of the giant octopus anymore. They knew that with their cannons and their iron will, they could defeat the octopus. Many hours passed,

there was no more rain, and the sky was clear. Everything was quiet when they saw that the octopus was dead. The crew started jumping for joy!

Still, there was big a problem they had to deal with. Their ship was heavily damaged because of the octopus. But luck was on their side, they found a desert island. They left the ship on the shore and went to explore the island. The captain saw something unusual in the distance. When they came closer, they saw a strange drawing on the rock that looked like a treasure mark. With their tired bare hands, they began to dig and hope for the best. They were digging restlessly until they hit something. It was a treasure chest! They pulled the chest up slowly and opened it. It was full of gold and jewels. They couldn't believe their eyes, never before have they seen such treasure. The captain decided to give it all to his crew because they fought along his side from the very beginning.

After taking the treasure back to the ship, they started working hard to fix the ship using wood from the island and planks washed up on the shore. Then they set sail once more into a new adventure.

Anton Lekaj, 7. b

MOJA SUPERNONA

Moju nonu riječima je teško opisati. Najbolje bi bilo kad biste došli k nama u kliniku gdje ona radi i kada biste ju poznali uživo. Nona je jedinstvena i, usprkos svojim godinama, nezaustavljiva. Mora biti u sve uključena i uvijek želi sve znati. Možda ovo nije baš dobra usporedba, ali ona vam je kao Duracell baterija, ne može se isprazniti. Puno čita i još uvijek uči kao da je na početku života. Teško joj je reći „ne“, za nju ta riječ ne postoji. Nema „ne“ i „ne mogu“.

Liječnica je po zanimanju. Ona liječi odrasle, mlade, djecu i sportaše. Najviše se razveseli kada joj dođu djeca, a posebno kada dođem ja ako me boli noga ili nešto drugo nakon sportskih aktivnosti. Prvo se malo šali sa mnom, onda me stavi na ultrazvuk i kaže: „Pa to nije strašno, brzo će proći...“ Ponekad uz pregled ide i neka terapija, a to je super jer onda mogu češće na pregled k noni. Kada vas ona pogleda svojim zelenoplavim očima boje mora, stvarno znate da će sve biti u redu. Ima nježne ruke, iako je visoka i stasita. Uvijek je nasmijana kada uđu pacijenti, mislim da ju svi jako vole. Brižna je, uvijek me iznenadi nekim poklonom sa svojih putovanja kada ide na kongrese. Najviše se veselim kada mene i brata odvede na putovanje u neku stranu zemlju gdje puno toga naučimo. Baš me zanima što nam sprema za sljedeću godinu, a uistinu se nadam da će putovanja tada biti moguća... Jako volim rođendane, blagdane i školske praznike. Nona nas tada sve okupi na „fešti“. Ona je odličan organizator, svi ju poznaju i to je izvrsno. Ne moramo se brinuti ni za što jer znamo da će sve uvijek biti i iznad naših očekivanja.

Inače, sedam je njezin sretan broj, a uz to je rođena i 7. 7. Kada bih svoju nonu morao opisati u sedam riječi, one bi glasile: znatiželjna, neustrašiva, zabavna, mudra, plemenita, duhovita i brižna. No, dodat ću i osmu riječ – neponovljiva.

Marko Dragičević, 6. a

NA SVIJETU POSTOJE RAZNOBOJNI KAMENČIĆI

Svijet je prepun kamenčića, a svaki od njih oblikovan je potpuno drugačije. Neke je razbijala bura, a neke je milovalo more i grijalo sunce. Svaki kamen koji je bura razbijala po sebi ima velike pukotine dok su oni iz morskih plićaka nježni i glatki.

Kamenčići su slični ljudima. Postoje oni kojima je teško i oni kojima je život lijep i bezbrižan. Svatko od nas želi što manje pukotina po sebi. Oko mene ima svakakvih kamenčića. Neki su veseli i šareni, neki su jaki i snažni, neki tihi i mirni, a svi skupa razigrani smo i neponovljivi. Svatko od nas pridonosi svojim raznolikostima da svijet bude šareniji i zanimljiviji. Bilo bi nam dosadno da smo svi isti, da isto razmišljamo i izgledamo i da volimo iste stvari.

Tihi kamen treba snažnog da ga ohrabri. Hrabri treba veselog da ga razveseli, a veseli treba tihog da ga utiša. Svaki kamen ima svoju zadaću. Svaki čovjek tu je s razlogom.

Mauro Jurković, 7. b

Maković Edin, 7. a - ODRAZ U VODI (srednji plan, donji rakurs, dijagonalna kompozicija)

Odžić Una Marija, 8. a, kostimografija

ZABAVNE MOZGALICE

Križaljka

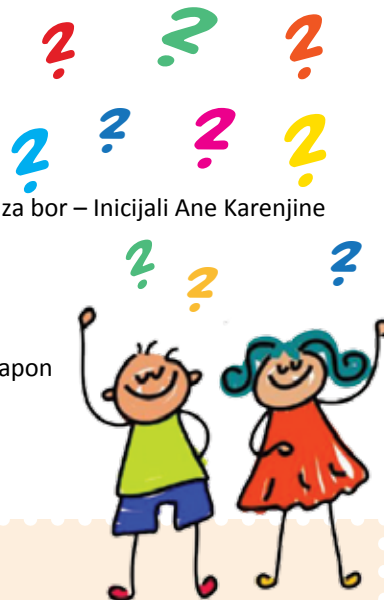
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1									■				■
2					■				■				
3				■				■			■		■
4					■				■				■
5		■				■	■		■	■			
6	■		■				■	■				■	■

VODORAVNO:

1. Nastavni predmet – Mala životinja
2. Država u Aziji – Loš – Nije teško
3. Ura – Pozdrav – Autooznaka za Sarajevo – Predzadnji samoglasnik
4. Jadransko.... – Tlo – Dolac je skraćeno od...
5. Upiši „O“ – Žensko ime – Oznaka za objekt (rečenični dio) – Film „... u kući“
6. Oznaka za kalij – Organ vida – Drugi broj

OKOMITO:

1. Sveto...
2. Ptica grabljivica – ___ kao Karlovac
3. Poznati hrv. rock-sastav
4. Inicijali Ivica Kostelića – Muško ime
5. Oznaka mjerne jedinice za rad – Oznaka za bor – Inicijali Ane Karenjine
6. Autor basni – Prijedlog
7. Odjevni predmet
8. Pokazna zamjenica – Prijedlog
9. Oznaka za sumpor – Rimski broj 500
10. Nije star – Oznaka mjerne jedinice za napon
11. Glasanje magarca – Leteći kukac
12. Odgojno-obrazovna ustanova
13. 21. slovo abecede – Oznaka za masu

mozgalice

1. Čovjek živi u kući u kojoj svi zidovi gledaju prema jugu. Pored kuće prolazi medvjed. Koje je boje?
2. Jedan je arheolog tvrdio da je pronašao novčić na kojem je pisalo 46. g. pr. Kr. Zašto mu ne možemo vjerovati?
3. Kako oduzeti 1 od 19 da dobijemo 20?

Zagonetke

1. Po zemlji skače, po vodi pliva, cijele zime dugi san sniva. To je ...
2. Ima brke, djed nije. Mlijeko pije, dijete nije. To je ...
3. Ore kao orač, crn je kao kovač. Nije ni orač, nije ni kovač. To je ...

višcevi iz školskih klupa

Učiteljica prirode pita Pericu:
– Perice, reci mi najkorisnijeg četveronošca.
Perica: – Krevet, učiteljice!

Učila djeca doba prve industrijske revolucije na satu povijesti.
Učiteljica: – Vladimire, kakvi su brodovi postojali prije parobroda?
Vladimir: – Jedrilice, učiteljice.
Učiteljica: – Nisu jedrilice, ali je na slovo J.
Vladimir (veselo): – Jahte, učiteljice!

Na satu kemije učiteljica pita Zvonka: – Što je H₂O?
Zvonko: – Voda.
Učiteljica: – Bravo! A što je H₂O + H₂O + H₂O?
Zvonko: – Poplava, učiteljice!

Pita mama Vericu:
– Verice, jeste li pisali ispit iz matematike, što ćeš dobiti?
Verica: – Neopravdani, mama!

ŠENTENCA MESOPLUSTA

KORONATRES

2021.
LETA

SUDAC:

DRAGA DICO, KAKOVO VRIME
SI NOSIMO TEŠKO BRIME
SEGA GRDOG VA VON LETU
NAPRVO GLEDAJMO, NE ŠTETU.

VIRUS NAS SEH NAPAL
MASKE NA LICE NAN ČAPAL
BORIMO SE NA DISTANCI
ZABRANILO NAN I TANCI.

ONLAJN ŠKOLU NAN TUKALO
INTERNETON NI VRIME STALO
UČILI SMO PRIKO ZUMA
ZA ŠETNJU NAN BILA ŠUMA.

ŠPORT NAN JE ZABRANILO
VALJAD JE POMALO TO FINILO
O TON GRDON JADU
PIŠEMO I VA ŠKOLSKON RADU.

VA ŠKOLI NAN JE SE LIPŠE
I VA NOVINAH TO PIŠE
DOBILI SMO ŠKOLU NOVU
HVALIMO ENERGETSKU OBNOVU.

DANI DAŽJENIH JE BILO
I ŠKOLU NAN POPLAVILO
ONLAJN NAS I TU SPASIL
PALJILO SE UZ VATROGASCI.

SAD NAN TEPLA ŠKOLA LIPA
VIŠE NI STARIJEG ŠKOLSKOG TIPA
I PAMETNE PLOČE SMO DOBILI
DA BI SE PAMETNIJI MI BILI.

PONEŠTRE NAN NOVE I VRATA
RADNIKI BILA PUNA SAKOG SATA
KROV NAN MINJALI I FASADU
DIVIMO SE NJIHOVON LIPON RADU.

OŠ ZVONKA CARA CRIKVENICA
Uredili: učenici čakavskih skupina
Selce i Crikvenica
Abukat i sudac: onlajneri
Voditeljice: učiteljice Lukrecija
Stilin i Marijana Barac Tomić

VESELO GREDU UČITELJI I DICA
DEZINFICIJENS SE NA ULAZU ŠPRICA
KORONE SE MI NE BOJIMO
UZ DISTANCU SE OD NJE BORIMO.

VIRUS NAN ZABRANIL SAJAM NAŠ
I MAŠKARANO ZAPOLNE BAŠ
ZAGRALJAJI NAN BAŠ FALE
PRVAŠIĆI SE NAJVIŠE ŽALE.

NISU UPOZNALI PRAVO ŠKOLU
KAD SE NE MIŠAJU VA HOLU
SVOJ RAZRED ONI POZNAJU
I DO DVORANE ČAGOD DOZNAJU.

I ZA POTRES VJEŽBU IMELI
ČA BI SOBUN VALJE ZELI
POD STOLE SE POSKRIVAT
PRAVILA EVAKUACIJE POŠTIVAT.

ČA NAN SELČANI PORUČILI
ČUJTE ABUKATOVU RIČ
ONI SE VESELE SLAMI
MLATIT ĆE JU ONI SAMI.

ABUKAT:

KORONA NAS PRESTRAŠILA
POPLAVA JE SE SMOČILA
POTRES TRESE I... NE STAJE
I NA HLADNO PAS SAD LAJE.

DRUGI/TREĆI KONBINIRA
MEŠTRICU IN TO NE DIRA
ONA DELA NA DVI STRANI
I NIKAD IN NIŠ NE BRANI.

NE VIDE SE NIKON USTA
MASKICE – GNJAVAŽA PUSTA
NI PIVAT SE SAD NE MORE
JUDI MOJI! MORE L> GORE?

ĐACI VOLE NOVE MJERE
GUGL RIJEŠI SE DILEME
OCJENE SE SAME NIŽU
KOMPJUTERU SPOMEN DIŽU.

ČETRТИ SU MUDRIJAŠI:
RELJEF, KARTE, ZAVIČAJI
PROBLEME IN NE PREDSTAVLJA
VALDOFSKA IH UČI ANA.

IGRALIŠTE NAŠE MALO
CELI PROSTOR SAD JE DALO
ODMOR NAN NA CIRKUS SLIČI
SAKI „BALON“ SAM SAD PIČI.

UČITELJI BAŠ NE VOLE
EKTRANON SE IGRAT ŠKOLE
VOLE GLEDAT DICU SVOJU
VA OČIH IN ISKAT BOJU.

KUHARICU JAKO VOLE
CICIBELE NJU SAD MOLE:
NUTELU BI SAMO JILI
ČOKOLADNO MLIKO PILI.

„SVOJ“ SAD PROSTOR SAKI IMA
ŽICA BRANI PRILAZ SIMA
NE SMIMO SE MI MIŠAT
NI ZAJEDNO UŽIVAT.

SAMO ŠEST JE PRVAŠIĆA
EKIPICA TO JE LIPA
UČE SLOVA PIVAJUĆI
PLEŠU KOLO ZBRAJAJUĆI.

ČETRТАK JE DRUŽBA MALA
VA MAŠKARAH ZATANCALA
- SE NA RAZMAK OD DVA METRA!
MEDICINSKA REKLA J> SESTRA.

KAD ĆE OPET STARO VRIME?
DA NAN MAKNE OVO BRIME
BIT ĆE PRAVO TO VESELJE
MAŠKARANE TO SU ŽELJE.

VIRUSU OVON VEĆ JE KRAJ
BUBANJ I MUZIKA SLOŽNO UDARAJ!

Učenci i učitelji iz Selca
tradicionalno sudjeluju na
Mlaći slame

U ZDRAVOM TIJELU - ZDRAV DUH

UČITELJICE KOJE POMIČU SVOJE GRANICE

Učiteljica razredne nastave u PŠ Selce **Ana-marija Grbčić-Pahlić** stalno je u pokretu i zapravo najmanje vremena provodi kod kuće. Kao prava riba u horoskopu ona uspješno pliva u svim svojim obavezama, i na kratke i na duge staze, trči maraton, biciklira, bavi se fitnessom i supanjem (uspravnim veslanjem na dasci). Nakon svog prvog triatlona na otoku Rabu, osvojivši treće mjesto, uključila se u Triatlon klub „Matulji“ te je na Prvenstvu Hrvatske postala viceprvakinjom i odradila svoj prvi half Ironman koji uključuje 1900 metara plivanja, 90 kilometara vožnje bicikla i 21,1 kilometar trčanja. Neumorna kakva jest, u kolovozu ove godine na istome se natjecanju popela i stepenicu više te je postala prvakinjom. Od svega navedenog najmanje voli trčanje, no i dalje trči i ispituje svoje granice. Svoj zarazni sportski duh uspješno prenosi i na svoje učenike te ih se nerijetko može vidjeti „u nekoj akciji“ na otvorenome.

Učiteljica **Ana Lončarić**

Kostrenčić trčanjem se počela baviti zbog zdravstvenih razloga.

Trči barem dva puta tjedno, ponekad i više puta, uglavnom pet kilometara, iako ponekad zna „potegnuti“ i više. Sudjelovala je na brojnim cestovnim utrka na pet i šest kilometara te sudjeluje u virtualnim trkačkim ligama Hrvatska trči. Često se uključuje u humanitarne utrke poput UNICEF-ove Mliječne staze ili utrke koje organizira Udruga žena oboljelih i liječenih od raka „Sve za nju“. Uz to učiteljica Ana često odlazi u duže šetnje, vozi role, ljeti pliva, a ponekad i planinari, iako ne toliko često kao prije. Na bavljenje sportom nastoji poticati i svoju kćer Nevu koja je već krenula „maminim stopama“ te je sudjelovala u nekoliko utrka.

Učiteljica engleskog jezika **Mirela**

Majnarić svoje slobodno vrijeme voli provoditi na svježem zraku, što dalje od računala. Bavi se planinarenjem, trčanjem i crossfitom (intezivnim i zahtjevnim treniranjem). Njezini planinarski počeci sežu u 2011. godinu kada je vodila planinarsku skupinu u školi te su obišli Zavižan, Sisol te Mitsko-povijesnu stazu Trebišća – Perun. Vrhovi Primorja, Gorskoga kotara i Slovenije planinski su vrhunci koje je osvojila u protekle dvije godine. Kada ne planinari, bavi se trčanjem i crossfitom. Sudjeluje na cestovnim utrka na pet i deset kilometara i trail utrka na 12 kilometara te pritom osvaja i medalje.

Katia Butorac, 7. a i Mauro Jurković, 7. b

PRVI U DOBROTI, PRVI U PLEMENITOSTI

ZVON DOBROTE ZA STRADALU BANIJU

poziv

Znamo svi da su nam promijenjeni svjetovi. Tište nas problemi sa svih strana. Znamo da se i sami nalazimo u prevrtljivim vremenima. No, isto tako znamo da ima onih kojima je još teže, onih čiji su domovi razrušeni, onih kojima tlo pod nogama svakodnevno još podrhtava. Ne možemo riješiti sve njihove probleme, ali možemo odaslati poruku kako mislimo na njih. Bili smo uvijek svjetlost na stazi plemenitosti i dobrote. Bit ćemo i ovaj put. Odatbrat ćemo neke od škola s nesigurnog područja i svakom učeniku pokloniti crikvenički zvon dobrote. Crikvenički zvon dobrote jedan je maleni paket u kome se mogu naći olovke, kemijske, gumice, šiljila, razglednice našega grada s porukom dobrote, sitni pokloni (privjesak, magnetič...), slatkiš za djecu... Želimo da paketići budu ujednačeni, sličnog sadržaja. Vrijednost paketića bila bi 30-40 kuna. Paketić treba biti u običnoj vrećici. Likovna grupa će na bijele papirnate vrećice veličine dvadesetak centimetara otisnuti logotip škole i svi paketići bit će u njima. Nije najvažniji sadržaj paketića dobrote, već poruka dobrote, neka topla misao, kratka, iskrena, dječja, iz srca ili pisamce... tko želi. Može i potpis i adresa, kako tko osjeća. U poruci je poželjno istaknuti ime naše škole. Važno je da naši neznani prijatelji osjete toplinu našega crikveničkog kraja i da znaju da mislimo na njih. Pokažimo im da nisu u nevolji sami. Paketiće ćemo skupljati po dolasku u školu do petka, 5. ožujka. Stariji učenici će odmah na ulasku predavati paketiće učenicima volonterima, a učenici do 4. razreda svojim učiteljicama. Darujući, i mi smo bogatiji. Akcija se provodi u organizaciji Vijeća učenika i Volonterskog kluba škole.

Julijana Plenča, pedagoginja

Kad se male ruke slože, sve se može! Naš mali projekt dobrote urodio je plodom. Zajedničkim snagama i velikom voljom Vijeća učenika, Volonterskoga kluba te Učeničke zadruge prikupili smo 270 paketića koje smo upakirali u vrećice s logotipom naše škole koji je naša likovna skupina marljivo otisnula na svaku od njih samo za tu priliku. Pedagoginja Julijana Plenča dostavila ih je prijevozom Eko-Murvice u OŠ Jabukovac u Petrinji i OŠ Vladimira Nazora u Topuskom. Sadržaj nije bio skupocjen, no sadržavao je ono najvažnije, poruke podrške i prijateljstva koje su donijele osmijeh na dječja lica na potresom pogođenom području. Čineći dobro, i naša su srca ispunjena jer, kako kaže naša pedagoginja: „Dok koračamo stazom vrlina, za budućnost nade ima.“

Sara Grozdanić, 7. b

PET PITANJA ZA IRENU VRETOVSKI - UČITELJICU U MIROVINI

VEĆ SAM KAO DJEVOJČICA HTJELA BITI UČITELJICOM MATEMATIKE

Krajem kolovoza protekle školske godine, 2020./2021. oprostili smo se s našom učiteljicom matematike Irenom Vretovski koja je otišla u zasluženu mirovinu. Tim povodom razgovarali smo s njom i zamolili ju da se prisjeti svojih radnih početaka te nam ispriča ponešto o tome kako sada izgledaju njezini umirovljenički dani i kojim se aktivnostima bavi.

Jeste li oduvijek znali da ćete biti učiteljicom matematike i sjećate li se svog prvog radnog dana u školi?
– Već sam kao djevojčica željela biti učiteljicom. Imala sam sreću da je moja učiteljica Jelka Simčić jako voljela matematiku. Kad smo došli u peti razred, predavala nam je matematiku do kraja osmog razreda i već sam tada znala da ću matematiku i studirati. Završila sam Pedagošku gimnaziju i studij matematike na Pedagoškom fakultetu. Jako se dobro sjećam svog prvog sata prvog radnog dana u školi na Cresu gdje sam radila oko godinu i pol. Bio je to razred s malim brojem učenika. Jedan se učenik sakrio na prozoru. Bilo je to vatreno krštenje. U školu u Crikvenici došla sam 1. rujna 1980. i tu sam radila do 1. rujna 2021.

Možete li navesti neku anegdotu iz školskih klupa?
– Anegdota je bilo mnogo. Od silnih činjenica koje tražimo od učenika na pitanje kako se zove skup nekih broje-

va, dobila sam odgovor revolucionarni brojevi umjesto racionalni brojevi.

Možete li usporediti školu nekad i danas, kakvo je bilo Vaše iskustvo online nastave?

– Godinama sam sudjelovala u projektu E učionice za darovite matematičare koji je pokrenut 1990. godine i predstavlja značajan korak u unapređivanju rada učitelja matematike s učenicima koji mogu više i bolje. Radionice vježbaonice održavaju se u OŠ Gornja Vežica u Rijeci jednom tjedno za darovite učenike iz Rijeke i okolice. Taj rad predstavljao mi je veliko zadovoljstvo, izazov i mogućnost vlastitog usavršavanja. Naši su učenici također sudjelovali u radu E učionice te ekipno i na Festi-

valu matematike u Puli. Moje iskustvo online nastave bilo je dobro. Brzo sam se prilagodila zajedno s učenicima. No, želim vam čim manje takve nastave.

Nedostaju li Vam Vaše školske obaveze, učenici ili kolege iz zbornice?

– Malo je prošlo vremena od kada sam u mirovini. Veoma rado srećem učenike, vesele me susreti s njima. S kolegama se družim kao i prije i jako se dobro osjećam u njihovu društvu. Obaveze mi se koji puta nađu u snu.

Imate li sada više vremena za svoje hobije?

– Imam više vremena za svoja dva unuka Lovru i Luku te za svoje hobije, planinarenje i skijanje, i to je prekrasno. Planinarila sam već kao dijete s roditeljima. U crikveničkom Planinarskom društvu „Strilež“ aktivna sam dugi niz godina. Voljela bih kad bi se više naših učenika uključilo u društvo. Vrh Breithorn (4164 m) na granici Švicarske i Italije najviši je vrh na kojem sam bila. Ima još mnogo vrhova na koje se želim popeti u dobrom društvu.

Katia Butorac, 7. a
Mauro Jurković, 7. b

BIVŠE UČENICE - SADAŠNJE DJELATNICE

POVRATAK U ŠKOLU

Naši bivši učenici vole navratiti u školu i pozdraviti svoje učitelje. Uvijek je lijepo zastati na trenutak i prisjetiti se svojega odrastanja i svih onih školskih dogodovština, priredbi i izleta, druženja pod malim i velikim odmorom, šaputanja na satu i brojnih „bisera“ iz školskih klupa. No, kako je to vratiti se u školu u odrasloj dobi u promijenjenoj ulozi, dijeliti zbornicu sa svojim nekadašnjim učiteljima, stajati „s one strane katedre“ i ulaziti u školu kao njezin zaposlenik, upitali smo bivše učenice naše škole koje su njezine sadašnje djelatnice.

KARMEN DOMIJAN, voditeljica računovodstva

– Krenula sam u školu 1993. godine. Svi su mi predmeti išli i sve sam ih voljela, ali nekako najviše Biologiju. Čega se sjećam? Svega... Imali smo puno događanja u školi. Posebno su mi u sjećanju ostali bal za maškare, prvi izlet u Zagreb te maturalac u Vodice, Šibenik i Zadar; zatim plesna aktivnost koju je vodila Lidija Kršul Medek. Trenutačno sam voditeljica računovodstva. Škola se promijenila... općenito izgled, nova dvorana... Mi smo imali i jutarnju i popodnevnu smjenu. Popodnevna je smjena tada počinjala oko 13 ili 14 sati, a završava-

vala oko 19 sati. Bilo je neobično prvi radni dan ući u školu, ovoga puta kao djelatnica. Većina učitelja koja je meni predavala otišla je u mirovinu. Učiteljica od 1. do 4. razreda bila mi je Milena Nećak, a razrednica od 5. do 8. učiteljica Irena Vretovski. Moje razrednice postale su moje radne kolegice. Tko bi se tomu tada nadao?

LAMIA BUTORAC, tajnica

– U osnovnu školu krenula sam 1996. godine. Najdraži predmet bio mi je Hrvatski jezik. Bila sam i članicom novinarske skupine koju je vodila Milena Blažić Knez, naša učiteljica hrvatskoga jezika, te sam i sama sudjelovala u stvaranju „Zvonka“ tih godina. U lijepom sjećanju ostali su mi svi učitelji, izleti, druženja, posjećivanje kulturnih događanja... Završila sam Pravni studij Pravnog fakulteta u Rijeci te sam sada na radnome mjestu tajnika. Škola sada drugačije izgleda, ali nije se ništa puno promijenilo, osim što su neki profesori koji su meni predavali otišli u mirovinu. Nisam se osjećala čudno niti sam osjećala nelagodu kada sam dolazila prvi radni dan na posao jer to je moja škola i sve mi je bilo poznato, a u njoj radi i Anita, učiteljica razredne nastave i moja prijateljica s

kojom sam dijelila školske klupe od 5. razreda nadalje. Tako smo postale i kolegice „s posla“.

KRISTINA JURČIĆ, učiteljica u produženom boravku

– U prvi sam razred krenula 1998. godine. Oduvijek sam voljela pisati pa mi je i Hrvatski jezik bio jedan od predmeta na kojima sam najviše voljela izražavati svoju kreativnost. Učiteljica Eva Tomljanović, moja sadašnja kolegica, postala je moj uzor te sam vrlo brzo shvatila da želim biti učiteljica razredne nastave. Moja razrednica od 5. do 8. bila je učiteljica Milena Blažić Knez, ujedno i glavna voditeljica novinarske skupine u kojoj sam svih godina aktivno sudjelovala i pisala mnogobrojne članke za naš školski list „Zvonko“. U posebnom sjećanju ostale su mi priredbe na kojima smo mogli pokazati svoja umijeća u plesu, pjevanju, recitiranju. Božićni sajam bio je i ostao veliki događaj za koji smo se mjesecima pripremali te smo s roditeljima i učiteljima izrađivali predmete koje bismo onda prodavali na sajmu. Kada sam prvi put kao učiteljica došla u zbornicu i ugledala neke od učitelja koji su i mene učili, moram priznati da sam se osjećala neobično, ali

prihvaćeno i zadovoljno.

Prekrasno je biti dio kolektiva i raditi tamo gdje si odrastao i maštao o svojim životnim snovima i ciljevima koji su se na kraju i ostvarili. Sretna sam što, iako se puno toga promijenilo, naš list „Zvonko“ i dalje diše punim plućima, „piše“ neke nove priče.

ANA LONČARIĆ KOSTRENCIĆ, učiteljica engleskog jezika

– Krenula sam u školu 1985. godine. Najdraži predmet oduvijek mi je bio engleski, ali voljela sam i tjelesni. Najviše se sjećam školskih priredbi u kojima sam uvijek sudjelovala jer sam bila aktivna u izvannastavnim aktivnostima. Glumila sam u igrokazima, pjevala u zboru, plesala i recitirala. Voljela sam i ručni rad pa i danas čuvam „tabletić“, koji sam izvezla na jednom satu ručnog rada. Trenutačno sam učiteljica engleskog jezika u razrednoj i predmetnoj nastavi. Kada sam prvi put ušla u zbornicu kao učiteljica, bilo mi je to vrlo neobično jer su ondje sjedili redom moji bivši učitelji, no svi su me lijepo prihvatili i puno mi pomogli kako bih se osjećala opuštenije i ugodnije. S vremenom su neki od tih mojih bivših učitelja postali moji dragi prijatelji. U školstvu se dosta toga promijenilo u odnosu na dane kada sam počinjala raditi ili kada sam i sama bila učenicom. Promijenio se i odnos učenika prema učiteljima te se više radi timski i istraživački.

MARTINA PILIĆ, vjeroučiteljica

– U Osnovnu školu Zvonka Cara krenula sam školske godine 1999./2000. Vrijeme provedeno kao učenica naše škole ostalo mi je u jako lijepom sjećanju. U nižim razredima učiteljica mi je bila Smiljka Švarc koja se trudila prenijeti nam znanje na vrlo kreativan način te se sjećam da sam s radošću odlazila u školu i već tada se u meni probudila želja da jednom u njoj i radim. U višim razredima omiljeni predmeti bili su mi Povijest i Geografija. Naša škola i tada je imala mnoštvo izvannastavnih aktivnosti. Bila sam članica „malih knjižničara“ i školskoga zbora čiji su me nastupi posebno veselili. Svake godine radosno bismo iščekivali Božićni sajam za koji smo se pripremali na radionicama s našim učiteljima. Uspomene sa sajmova čuvam i danas. Već treću godinu radim u našoj školi kao vjeroučiteljica, a završila sam Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Zagrebu. Za odabir moga zanimanja velikim dijelom zaslužna je naša vjeroučiteljica u mirovini s. Ancila Jendričko koja nas je uključila u crkveni zbor i brojne aktivnosti u našoj župi. Bila sam presretna kad sam saznala da ću se ponovno vratiti u svoju školu u kojoj sam stekla prve životne pouke. Neki od mojih sadašnjih kolega i kolegica bili su i moji dragi profesori, no to mi nije bilo neobično, već mi je bilo drago jer su me radosno prihvatili i kao svojoj mlađoj kolegici pružili iznimnu podršku u radu.

ANITA KRŠUL, učiteljica razredne nastave

– Pohađala sam Područnu školu Selce u koju sam krenula 1996. godine. U svijet brojki i slova uvela me učiteljica Lukrecija Stilin koja se trudila da se na nastavi uvijek osjećamo ugodno. U petom razredu krećem u matičnu školu u Crikvenici, upoznajem puno novih prijatelja i nastavnika. Najdraži predmet bio mi je Hrvatski jezik te sam bila članica literarno-novinarske skupine pod vodstvom nastavnice Milene Blažić Knez. Obožavala sam pisati sastavke i raditi intervjue. Imam puno lijepih sjećanja iz razdoblja osnovnoškolskog obrazovanja, no u srcu su mi ipak školski izleti zauzeli posebno mjesto. Po završetku Učiteljskog fakulteta u Rijeci 2014. godine počinjem raditi kao asistentica u nastavi te tri godine stječem prva iskustva u radu s jednim predivnim učenikom.

Potom dvije godine radim u produženom boravku, a 2019. postajem razrednica 1. b razredu. Dolaskom u školu bilo mi je pomalo čudno boraviti u zbornici s mojim bivšim učiteljima, no ugodna i topla atmosfera pridonijeli su tomu da se vrlo brzo počnem osjećati kao dugogodišnji član kolektiva. Od mojih učeničkih dana u školstvu su se dogodile promjene koje su ponajviše prisutne u oblicima i metodama rada.

Katia Butorac, 7. a
Mauro Jurković, 7. b

naši uspjesi 2020./2021.

DRŽAVNA NATJECANJA

TEHNIČKA KULTURA

- Ira Đerić Hasanac, 5. a (kategorija modelarstvo i maketarstvo) – **1. mjesto na županijskom i 14. mjesto na državnom natjecanju**
- Hana Malnar, 6. b (kategorija graditeljstvo) – **1. mjesto na županijskom i 5. mjesto na državnom natjecanju**
- Ena Ban, 7. a (kategorija modelarstvo uporabnih tehničkih tvorevina) – **1. mjesto na županijskom i 5. mjesto na državnom natjecanju**
Mentor: Ivo Tkalec, struc. spec. ing. sec.

ŠKOLSKI SPORTSKI KLUB – PLES

(ekipno)

- Ira Đerić Hasanac (5. a), Klara Šimić (5. b), Mila Zubčić (5. b) – **1. mjesto na završnici državnog natjecanja** Hrvatskog saveza školskih sportskih društava u kategoriji virtualni ples
Mentorica: Klaudia Konjević

ŽUPANIJSKA NATJECANJA

GEOGRAFIJA

- Jakov Barnjak, 5. a – **3. mjesto**
- Igor Žafaranić, 5. a – **8. mjesto**
- Klara Ereiz, 6. a – **4. mjesto**
- Luce Mudražija, 6. a – **4. mjesto**
Mentorica: Zineta Džebo, prof.

ENGLISKI JEZIK

- Antonija Ljubobratović, 8. b – **5. mjesto**

- Benjamin Nuhanović, 8. a – **11. mjesto**
- Mauro Matejčić, 8. b – **14. mjesto**
Mentorica: Ana Lončarić Kostrenčić, prof.

MATEMATIKA

- Miran Šnajdar, 4. s – **6. mjesto**
Mentorica: Ana Pavlović, učiteljica
- Ira Đerić Hasanac, 5. a – **19. mjesto**
Mentorica: Tereza Rukober, prof.

HRVATSKI JEZIK

- Benjamin Nuhanović, 8. a – **18. mjesto**
- Ela Marija Vukić, 8. b – **21. mjesto**
- Nola Gašparović, 8. b – **23. mjesto**
Mentorica: Marijana Marić-Tonković, prof.

LIDRANO 2021.

kategorija literarni izraz

- Lovro Miculinić, 7. a
Mentorica: Sanja Krešić, prof.
- Ela Marija Vukić, 8. b
Mentorica: Marijana Marić-Tonković, prof.

kategorija scenski izraz

- Ena Ban, 7. a
Mentorica: Sanja Krešić, prof.
- Benjamin Nuhanović, 8. a
Mentorica: Marijana Marić-Tonković, prof.

kategorija školski listovi – sudjelovanje na županijskoj smotri, prijedlog na državnu smotru

- Školski list „Zvonko“
Glavna urednica: učenica Sara Grozdanić, 7. b
Mentorica: Sanja Krešić, prof.

LIK

- Hana Malnar, 6. b – zapažen i pohvaljen rad
- Manuela Jelovac, 5. b
- Klara Ereiz, 6. a
- Filip Hrelja, 7. b
Mentorica: Alison Mavrić, prof.

Vjeronaučna OLIMPIJADA

- Nika Patačko, 6. a, Karla Marković, 6. a, Hana Malnar, 6. b, Ana Marija Žilić, 7. b, Mauro Jurković, 7. b
Ekipa: 16. mjesto
Mentorice: Božana Zečević i Martina Pilić, vjeroučiteljice

EUROPA U ŠKOLI – natjecanje izvan kataloga MZO-a

- Antonia Ljubobratović, 8. b – **9. mjesto na državnom natjecanju**
- Ela Marija Vukić, 8. b – sudjelovanje na državnom natjecanju
Mentorica: Alison Mavrić, prof.

NATJECANJE MLADIH TEHNIČARA

TEHNIČARKE ODLIČNE I UŽIVO I ONLINE

Državna razina natjecanja mladih tehničara održana je od 5. do 7. svibnja 2021., a zbog sprečavanja širenja bolesti i COVID-19 provedena je na daljinu u matičnim osnovnim školama natjecatelja. U našoj je školi natjecanje održano u učionici broj 9. Sudjelovale su tri učenice u trima različitim tehničkim disciplinama. **Ena Ban** u području modelarstva uporabnih tehničkih tvorevina, **Hana Malnar** u području graditeljstva i **Ira Đerić Hasanac** u području maketarstva i modelarstva. One su ujedno bile i pobjednice na županijskoj razini natjecanja. Samo natjecanje sastojalo se od pisane provjere znanja, izrade tehničke tvorevine (rada) i prezentacije tehničke tvorevine, a provodilo se po sistemu virtualne učionice pod budnim motrenjem tročlanog ocjenivačkog povjerenstva svakog područja natjecanja. Moj zadatak bio je dodatno pripremiti učenice i osmisлити kako

u prostornim i materijalnim uvjetima naše škole najbolje pripremiti i organizirati realizaciju svih sastavnica natjecanja. Sve to bilo je dosta zahtjevno i izazovno. S obzirom na to da za vrijeme same realizacije kao mentor nisam smio biti u navedenoj učionici, tehničku podršku u prostoriji pružao je učitelj informatike Damir Donadić. Mislim da je natjecanje uživo po svim parametrima ipak superiornije natjecanju na daljinu. Uspoređujući, uživo je puno realnije

i korisnije. Izbjegava se mogućnost bilo kakve manipulacije, a učenici se međusobno upoznaju i druže. Takvi susreti djeluju poticajno te su posebice važni i za tjelesno i psihičko zdravlje učenika. *Online* natjecanje može biti pomoć u određenoj situaciji, ali ono ipak nije kvalitetno rješenje. Međutim, bez obzira na sve nedostatke takvog načina rada naše su učenice postigle jako dobre rezultate. Hana i Ena osvojile su u svojim područjima 4. mjesto, a Ira koja je prvi put sudjelovala 14. mjesto.

Ivo Tkalec, učitelj tehničke kulture

Moj dojam

Kada se osvrnem na prošlu godinu, prvo pomislim na uspjeh koji sam ostvarila na državnome natjecanju iz tehničkog zajedno s Enom i Irom. Iako smo mislili da natjecanje neće biti zabavno i da nećemo imati motivacije, pokazalo se baš suprotno. Usprkos tomu što smo se puno pripremali, opet sam u početku imala tremu i strah. No, čim sam zakoračila u učionicu prvi dan natjecanja, sav strah je nestao... Kada sam upalila laptop, kameru i mikrofon, krenula sam s pisanjem testa.

Tako je završio prvi dan. Sljedeće jutro bila sam još veselija jer sam znala da ćemo raditi praktičan rad. Na klupi su me dočekali materijali i alati potrebni

za izradu. Bilo mi je zanimljivo sastavljati dijelove. Na kraju sam bila jako zadovoljno svojim radom, a kako mi je ostalo još vremena, nadogradila sam ga. Tako je završio i drugi dan. Treće jutro slijedila je prezentacija moga rada. Iskreno, bojala sam se da ne zaboravim nešto reći, no sve je prošlo baš onako kako treba. Bila sam sretna i ponosna na sebe. Online natjecanje mi se zapravo i sviđjelo, ali bih zaista voljela da drugi put umjesto da gledam u ekran, gledam ljude oko sebe u stvarnim veličinama i bez šumova koji se čuju tijekom govorenja.

Hana Malnar, 6. b

NATALIJA GROZDANIĆ - DOBITNICA PRIZNANJA ZVON DOBROTE

OSMAŠI, UŽIVAJTE U SVAKOME TRENUTKU!

Na samome početku nove školske godine odlučile smo porazgovarati s donedavnom osmašicom naše škole i ovogodišnjom dobitnicom nagrade Zvon dobrote Natalijom Grozdanić. Ova odlična učenica istaknula se svojom samozatajnošću i vrijednim radom te je bila uzorom u svom razredu, školi, okolini i obitelji. Natalija se prisjetila svojih osnovnoškolskih trenutaka te nam je ispričala čime se sada bavi i kako se snalazi u srednjoj školi.

Kako je izgledala završna godina osmaša?

– Hm, naša završna godina, kao i sve u životu, bila je ispunjena usponima i padovima, ali i novim iskustvima u svim područjima. „Novo normalno“ definitivno je imalo utjecaja na nas. Na kraju se sve završilo onako kako je i trebalo.

Jesi li bila razočarana s obzirom na to da nije bilo moguće otići na maturalic na uobičajen način?

– Naravno! Od samoga početka našega školovanja iščekivali smo taj završni izlet, bolje rečeno „kru-

nu“ našeg osnovnoškolskog obrazovanja. Doduše, imali smo tu privilegiju da smo za razliku od većine osmaša Hrvatske (ali i svijeta) ipak otišli na jednodnevni izlet.

Kako ste zapravo obilježili posljednju godinu?

– Osmi razred godina je u kojoj se razredna ekipa rastaje. Nažalost, zbog epidemioloških mjera nismo imali priliku obilježiti taj rastanak maturalicem. Ipak smo se zahvaljujući razrednicama izborili za dostojanstven

rastanak. Moj 8. b otišao je na jednodnevni izlet u Dalmaciju dok je 8. a dan proveo roštiljajući i družeći se na livadi. U tim trenucima još smo bili u oblacima, ne toliko svjesni rastanka koji se sve više bližio. Kada se priča završila, dočekaio nas je i službeni završetak, odnosno podjela svjedodžbi i priznanja. Organizirali smo malu priredbu kojom smo na jednostavan način htjeli pokazati koliko smo bili posebna generacija.

Imala sam veliku čast voditi čitav program i sudjelovati u tzv. užem krugu organizacijskoga tima. Na kraju *showa* na vrlo simpatičan način podijelili smo profesorima male darove u znak zahvale za sve ove godine. Nakon svega smo u opuštеноj atmosferi s razrednicama te ostalim djelatnicima otišli na večeru. Ona je u punom smislu riječi bila posljednje što nas je vezalo za osnovnu školu.

Tko je od učitelja na tebi ostavio jak trag?

– Bez ikakvoga razmišljanja mogu reći da je to učiteljica hrvatskoga jezika, odnosno moja razrednica Marijana Marić-Tonković.

Cilj je nagrade Zvon dobrote pohvaliti učenicu ili učenika koji pomaže drugima, potiče na pozitivno, nenasilno i tolerantno ponašanje, njeguje zdrave odnose u razredu te sudjeluje u rješavanju sukoba. Kakav je osjećaj kada baš tebe odaberu za Zvon dobrote?

– U najmanju ruku izvrstan. Smatram da ne postoji ništa ljepše nego kada netko prepozna tvoj trud u onome trenutku kada ti se čini da ne obraćaju pažnju.

Kako su izgledali upisi u srednju školu? Je li bilo stresno?

– Osobno nisam imala nikakvih poteškoća. Smatram da su nas profesori izvrsno uputili u protokol. Svaki sam se dan po nekoliko puta pronasla osvježavajući stranicu s ljestvicama poretka kako ne bi došlo do promjena. Tako da iz toga kuta gledanja ne mogu tvrditi da nije bilo stresno.

Jesi li se pronasla u ulozi srednjoškolke?

– Jesam, definitivno još ne u potpunosti, ali hrabro koračam prema tome. Upisala sam Gimnaziju Andrije Mohorovičića u Rijeci što bi značilo da su, osim novoga načina rada, promjene uočljive i u kompletnoj rutini. Novo okruženje naizgled se doima zastrašujućim, no stvarno uživam u tome.

Kako izgleda tvoj dan?

– U jutarnjoj smjeni dan mi počinje uglavnom u 5:15. Autobus mi kreće u 6:45, a povratak u Crikvenicu najčešće je između 14:15 i 15:00. Onda slijedi ručak, provođenje vremena s obitelji, pisanje mnogobrojnih domaćih zadaća i učenje (ovisno o danu i količini obaveza). Predvečer pronađem vremena samo za sebe, odem u šetnju, provedem vrijeme s društvom i sl. U popodnevnoj smjeni dan mi započinje oko 7:00 ujutro te nakon doručka slijedi učenje i školske obaveze. Odlazim na autobus u 12:45, a u Crikvenicu se vraćam u 19:40. Oko 20:40 dođem kući te ponekad budem previše iscrpljena za ikakav rad te se zabavim gledanjem serije ili čitanjem knjige.

Koji su tvoji sadašnji prioriteti?

– Na prvom je mjestu moje fizičko i mentalno zdravlje, zatim naravno

obitelj i škola. Ovim putem bih htjela poručiti svim učenicima osnovne škole, posebice osmašima, da uživaju u svakome trenutku. Ne tako davno bila sam u vašim cipelama i proživjela gotovo sve što vi sada proživljavate i sve što vam tek slijedi. Ne mogu reći da je bilo lako i

da nije bilo noći kada sam ostala budna nešto duže. Ne mogu reći ni da sam svaki dan odlazila u školu puna volje, ali ipak vam mogu reći da je đačko doba stvarno najljepše. Sada ulazim na nova vrata, većinu svoga vremena provodim u novome gradu, sjedim pokraj novih učenika i pozdravljam nove nastavnike. Uspomene i iskustva iz osnovne škole i dalje su sa mnom. Za kraj bih vam poručila da živite u trenutku i stvarate uspomene, to vam nitko nikada neće moći oduzeti.

Sara Grozdanić, 7. b

Jana Vilušić, 7. b

BENJAMIN NUHANOVIĆ - UČENIK GENERACIJE ZA ŠKOLSKU GODINU 2020./2021.

UČENIK KOJEG BI SVAKI UČITELJ POŽELIO

Benjamin Nuhanović i razrednice Milena Nećak i Zineta Džebo

Benjamin Nuhanović s ponosnim roditeljima

Ovaj svestrani, simpatični i marljivi mladić rođen je 5. svibnja 2006. godine u Karlovcu.

U Crikvenicu se s obitelji doselio s pet godina.

Prvi razred Osnovne škole Zvonka

Cara upisao je 2013. godine. Sve je razrede završio s odličnim uspjehom (s prosjekom iznad 4,80) i uzornim vladanjem.

Tijekom trećega, šestoga, sedmoga i osmoga razreda obnašao je funkciju predsjednika razreda, uz napomenu da su ga njegovi kolege u višim razredima svaki put jednoglasno izabrali. Bio je i predsjednikom Vijeća učenika u sedmome i osmome razredu. Aktivno je sudjelovao u izvannastavnim aktivnostima dajući svoj maksimum u ostavljanju najboljeg dojma u onome što radi.

U petome i šestome razredu Benjamin je sudjelovao na natjecanju iz engleskog jezika (Hippo), matematike (Klokan) te školskom natjecanju iz geografije.

U sedmome razredu sudjelovao je na Lidranu (školska i županijska razina – kategorija scenskog izraza – monolog), Klokanku, Hippu te natjecanju iz kemije. Pozvan je na županijsku razinu natjecanja iz kemije te je osvojio visoko drugo mjesto (jedan bod dijelio ga je od pozivanja na državnu razinu).

U osmome razredu ponovno je sudjelovao na natjecanjima iz matematike i engleskoga jezika (Klokan i Hippo), Lidranu (školsko i županijsko – kategorija scenskog izraza – povijesni govor), županijskom natjecanju iz hrvatskoga jezika (18. mjesto), školskom i županijskom natjecanju iz kemije (2. mjesto) te školskom i županijskom natjecanju iz engleskoga jezika (11. mjesto).

Benjamin je učenik kojeg bi svaki učitelj poželio imati u svojem razredu. Izuzetno pristojan i tolerantan u komunikaciji s drugima, suosjećajan prema svima i uvijek spreman pomoći. Otvoren za svaki vid suradnje i s nastavnicima, ali i učenicima iz razreda. Ambiciozan je, otvoren za nove ideje, maštovit, optimističan i iz svake situacije nastoji izvući najbolje. Također je i kreativnog duha, bavi se slikanjem, a hobi mu je, uz rukomet, i sviranje harmonike.

Najbolji epitet kojim su ga opisali njegovi razredni kolege i u tome se jednoglasno složili glasi – najbolji prijatelj!

Razrednica Zineta Džebo

U PRODUŽENOM BORAVKU

Volimo taj drugi dom. Tu se igramo, učimo i još mnogo toga. Najviše volimo igru, a najmanje dodatnu zadaću. Kada idemo van, dan nam se uljepša.

Poslije ručka još je ljepši. Najdraža igra nam je pilić u sredini, nju igraju svi koji stignu od tone zadaće. Najtužnije nam je kada odlazimo kući. Tko ne stigne u produženom, mora kod kuće pisati zadaću. Oni koji ostanu zadnji s učiteljicom Željkom pjevaju božićne pjesme i igraju se. A kad svi otiđu, naravno, i učiteljica Željka odlazi.

I to je bio jedan dan u produženom boravku.

Dorothea Ivezić, 2. b

